

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: 'Ιππότης του Παρισιού, α. Φειδίας, α. (Σ. Κ.) Μαμαλοῦκος Μανδουγιάνος, α. (Δ. Δ.) Τρουποιάδου, α. (Α. Α.) 'Ελπίς των Αυστηρών, κ. (Π. Ε.) Γλυκὴ 'Ονειρον, κ. (Α. Δ.) 'Ενωσις τῆς Κρήτης, κ. (Ν. Μ.) 'Ιὸς Ἀδρα, κ. (Μ. Κ.) Ναυτάκι τῆς Δέσφης, α. (Κ. Δ.) 'Αγία Σοφία, α. (Π. Ε.) 'Ονειροπόλος τῆς Δέσφης, α. (Π. Ε.).

'Αναεώσεις ψευδωνύμων: Δευκὸν Χρυσάνθεμον, κ. 'Ονειρον τῆς Πραγματικότητος, κ. Νοσταλγοῦσα Χιοποῦλα, κ. Βασιλίσα τῆς Κέρκρας, κ. 'Αγαπηγῆς τοῦ 'Εθνους, α. Πουλίκι Σένο, α. Ναυαρχος Μιαούλης, α. Βουλγαρομάχος 'Ελλάς, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: — ὁ 'Ασὴρ τῆς 'Ελευθερίας (0) μὲ Κρητικοπούλαν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ματωμένη Δόξα — τὸ 'Ελληρόπουλο τοῦ Αἴμιου (0) μὲ Βασιλεῖον τῶν Βουλγαροκτόνων Τσουκνιδῶν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν — ὁ 'Ιππότης τοῦ Παρισιῦ (0) μὲ Τέλλον 'Αγρῶν, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Τσιγγάνικο Βάλκινον — ἡ Πουπουλένια (0) μὲ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον 'Αγρῶν, 'Ενθουσιώδη Κυπριοπούλαν — ἡ Πασις τῶν 'Ηρώων (0) μὲ Μπαρουτοκαπναμένην Γαλανόλευκην, Μὴ μὲ ἰσοπένη, Δορελάϊ.

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Νηοῦκι τῶν Γιαννίων (σοῦ ἐνέκρινε τὸ νέον ψευδώνυμον καὶ σ' ἐπαναβλέπω μὲ μεγάλην χαρὰν). Θράμβιον τοῦ Δικαίου (τὸ πρόβλημά σου κατατάσσεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀλύτων· ποὺ νὰ φαντασθῆ κανεὶς τέτοιαν λύσιν!) 'Ασίσα τῆς 'Ελευθερίας (δὲν εἰσέβου διατὶ τὸ κέρνον' ἀλλ' ἴσως εἶνε ἡ μόνη λογικὴ ἀξίωσις ποῦ προβάλλουν' Δορδὸν Βύρωνα (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ φυλλάδια ποῦ ἐχάθησαν) Γιγαντομάχον 'Ελληνα (καὶ αὐτὸ γίνεται) ἀθάνη νὰ εἶνε ἐντὸς τῆς προθεσμίας) Βουρὸ τῆς Μανωλιάσας (ἐλήφθησαν καὶ ἐνεκρίθησαν) Πεννὸν τῆς Διαπλάσεως (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. κ' ἐγὼ δὲν ἐπίστευσα ποτὲ ὅτι θὰ μάφισες σὺ ποῦ μὲ ἀγαπᾷς τόσο!) Σαυρ. Το. (κάλυμμα ἔστειλα) 'Αερόμυρον Σωφροάκιον (χάρτην λύσεων ἔστειλα) ἀποτελέσματα εἰς τὸ προσεχές) Φουστειλλῶν (τετραδία καὶ χάρτην ἔστειλα) Θωμῶν Β. Κ. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα ὄρατα καὶ κολακευτικὰ γράφεις) δυστυχῶς, τὸ ζήτημα τῆς πατρίδος σου δὲν ἐλύθη κατὰ τὰς εὐχὰς μου' ἀλλ' ἄς ἐλπίζωμεν...)

103 Τρίγωνον
\* \* \* \* \* = Ὀπωρικόν,
\* \* \* \* \* = Πρόθεσις,
\* \* \* \* \* = 'Ανόθος,
\* \* \* \* \* = 'Αντωνυμία,
\* \* \* \* \* = Σόμφωνον.

104 'Επιγραφή
Σ
Γ Ο Λ
Ι Φ Σ Γ Ο
Ν Ε Μ Σ Α Μ Ι
Κ Ο Α Ε Α Σ Υ Ο Τ Σ Ι
Ε Ν Η Ν Υ Σ Ο
Τ Σ Ι Η Μ
Ε Ε Χ

105 Τριπλή Μεσοστιχίς
'Εκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμμάτων ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν διοικητικὴν διαίρεσιν τοῦ Κράτους, τὰ δευτέρα χώραν τῆς 'Ελλάδος καὶ τὰ τρίτα χρησίμου φυτῶν:

1, Γάλλος τραγικὸς συγγραφεὺς. 2, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 3, Στρατηγὸς Μακεδῶν. 4, 'Αντωνυμία. 5, 'Αρχαῖος 'Ελλην περιηγητὴς ἢ ἱστορικὸς.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Εν Τούτῳ Νικα.
106 Φωνηεντόλιπον
μικρ - γρ - σ - μλτ - λγν - κρ
'Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολευκοῦ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Δύσεων Δεκεμβρίου-Μαρτίου
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας 'Απριλίου' ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

98. Δεξίγριφος
Ζῶον κινόν, ἀπὸ τὰ χρέσμα,
Μὲ μέρος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἠνώθη
Καὶ παρευθεὶς θεὸς Αἰγύπτου
'Εφανερῶθη.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Ελλησποντοφύλακος

99. Συλλαβογρίφος
Κοντὰ-κοντὰ δύο σύμφωνα ἀν θέσης,
Κατὶ ἀθάνατο θάποτελέσης.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

100. Στοχειογρίφος.
'Αποκαφαλίζεις
Νηστὶ γνωστό,
Καὶ μὰς σχηματίζεις
Κατὶ Φηλό.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Ιστοῦ 'Αράχνης

101. Αἶνιγμα
'Αρχαῖος βασιλεὺς τὸ ἀρσενικὸ μου
Βασίλισσα πῶ ἀρχαία τὸ θηλυκὸ μου
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φάωνος

102. Ψαρονόκιλλον
\* \* \* \* \*
\* \* \* \* \*
\* \* \* \* \*

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ αναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: Μούσα, κράτος τῆς Ἐθρόπης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὀπωρικόν, ἄγριον ζῶον, 'Αθηναῖος τυράννος, βασιλεὺς τῶν Ἑθῶν, προφήτης, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

103 Τρίγωνον
\* \* \* \* \* = Ὀπωρικόν,
\* \* \* \* \* = Πρόθεσις,
\* \* \* \* \* = 'Ανόθος,
\* \* \* \* \* = 'Αντωνυμία,
\* \* \* \* \* = Σόμφωνον.

104 'Επιγραφή
Σ
Γ Ο Λ
Ι Φ Σ Γ Ο
Ν Ε Μ Σ Α Μ Ι
Κ Ο Α Ε Α Σ Υ Ο Τ Σ Ι
Ε Ν Η Ν Υ Σ Ο
Τ Σ Ι Η Μ
Ε Ε Χ

105 Τριπλή Μεσοστιχίς
'Εκ τῶν τριῶν μεσαίων γραμμάτων ἐκείνης τῶν κάτωθι λέξεων, τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν διοικητικὴν διαίρεσιν τοῦ Κράτους, τὰ δευτέρα χώραν τῆς 'Ελλάδος καὶ τὰ τρίτα χρησίμου φυτῶν:

1, Γάλλος τραγικὸς συγγραφεὺς. 2, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα. 3, Στρατηγὸς Μακεδῶν. 4, 'Αντωνυμία. 5, 'Αρχαῖος 'Ελλην περιηγητὴς ἢ ἱστορικὸς.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ 'Εν Τούτῳ Νικα.
106 Φωνηεντόλιπον
μικρ - γρ - σ - μλτ - λγν - κρ
'Εστᾶλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολευκοῦ

107. Γρίφος
κορ
γ γ γ κορ κορ
ον γ' Ι α
γ γ γ κορ κορ
κορ
'Εστᾶλη ὑπὸ τῆς 'Ηρωϊκῆς Σάμου

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 49
528. 'Αμφίον (ἀμφί, ὦν) — 529. Φιλοσόλος. — 530. 'Εκρ-Ρέζ.
531. Σ Β Η
Μ Γ Σ Π Τ Ρ
Σ Υ Ρ Ο Σ Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ
Σ Ο Σ Τ Ρ Ρ
Σ Υ Α Ο Σ
532. Ε Β Η
Σ Α Π
Μ Γ Σ Π Τ Ρ
Σ Υ Ρ Ο Σ Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ
Σ Ο Σ Τ Ρ Ρ
Σ Υ Α Ο Σ

533-537. Διὰ τοῦ Σ: Σδρος, ὄτιος, μέσος, Μήλος, μίος, — 538-539. 1, 'Ο Μιχάφας 2, 'Η ἡμίσιος τοῦ ἔνου — 540. Μ-ΠΘΜ-ΑΝΤ [Μη ἐπεθύμει ἀθάνατα] ΟΟΥ-ΕΙΟΥ [Χρόνου φεῖδου] (ΜΟναχον, ΠΟλος, ΘΥμος, ΜΕρόπη, Διομήδης, ΝΟτος, ΤΥρταῖος)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 7ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 73)

ΑΘΗΝΩΝ: Μπέλλα Ανκούδη, Νικ. Σ. Κουτσουβέλης (6, 7), Ρηγγίνα Ν. 'Αλιβεζάτου, Κων. Ν. 'Αλιβεζάτος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: 'Αντ. Κ. Ρίσιος.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ.Γ. Διαπάσης (6, 7).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Βασ. Ν. Βοσνιάκος (6), 'Αγαμ. Α. Δαλέγκας.
ΙΘΑΚΗΣ: Θεοδ. Α. Κουβαράς.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Στρατηλάτης τῶν 'Ελλήνων.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Π. Ι. Δημητριάδου.
ΚΥΑΘΙΩΝ: Αλολεῖς.
ΚΩΝΣΤ) ΠΟΛΕΩΣ: Χρυσάλλης (6).
ΔΕΥΚΩΣΙΑΣ: Γ. Χ. Γεωργιάδης (5).
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου (6, 7), Φουσανελάς.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χ. 'Αγγελομάτης.
ΣΥΡΟΥ: 'Αριστοτέλης Δ. Σαντόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωργ. Βλ. Νικολής.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐληφθήθη ὁ ἐν Κορινθῷ ΠΑΥΛΟΣ Ι. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεργάφη εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ τῆς Μαρτίου.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, ἐρυθρὰ μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

Εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ τῶν τόμων τοῦ 1910, 1911, καὶ 1912 καλύμματα πρὸς φρ. 1,75 ἕκαστον.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1913 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοὺς λείπουν, ἀποστέλλοντας μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1913, ὄλγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ αὐθιγὰν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας φρ. τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φρ. ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
'Εσωτερικοῦ: 'Εξωτερικοῦ:
'Ετήσια... φρ. 8,— 'Ετήσια... φρ. 10,—
'Εξάμηνος... 4,50 'Εξάμηνος... 5,50
Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν τὴν ἰνὴν ἐκαστοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδὸς Ἐφιερίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβακίον
'Ετος 36ον.—'Αριθ. 11

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

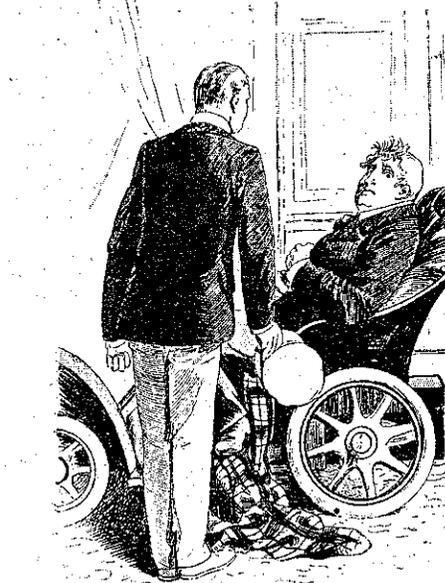
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 'ΛΟΥΛΟΥ,
Πυγμαλῶ εἰς τὸ πλοῖον

«Φωτιά!.. Φωτιά!.. Φωτιά!..»
'Η πένθιμος, ἡ φοβερά, ἡ ἀποτρόπαιος αὐτὴ κραυγὴ, — πρὸ πάντων ἔταν ἀκούεται ἐντὸς πλοίου ἐν μέσῳ πελάγει, — ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ «Λουλού», σαρανταοκτὼ ὥρας μετὰ τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα διηγήθημεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον. 'Όταν τὴν ἤκουσεν, ὁ κ. Ρισανῖλ δὲν ἐξεπλάγη διόλου διὰ τὸ νέον τοῦτο δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐπεσφράγισε τὰς ἀποκαλύψεις ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ὁ Τζούλης.
— 'Ω, τοὺς κακούργους, ἐφώνησε.
'Ωρμίστησαν νὰ μὰς καταστρέψουν.
Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι, ἦτο

δεινὴ, τρομερὰ ἡ θέσις τοῦ δυστυχῆ αὐτοῦ ἀναπήρου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπέση εἰς χεῖρας κακούργων καὶ ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανος ν' ἀμυνθῆ.
'Ωρμίσησεν εἰς τὸ τηλέφωνον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνωθεν τῆς κλίνης του, καὶ ἤρχισε νὰ κωδωνίζῃ μανιωδῶς. 'Αλλὰ δὲν ἦλθε κανεὶς.
Τότε ὁ δυστυχῆς ἐσύρθη μὲ τὰ χέρια, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μηχανικῆς τῆσιον πολυθρόνας, ἡ ὁποῖα εὐρίσκειτο πλησίον τῆς κλίνης του. Καὶ ἀμέσως ἔκαμε νὰ τὴν κινήσῃ, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του καὶ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.
Τότε ὁ δυστυχῆς ἐσύρθη μὲ τὰ χέρια, καὶ μὲ πολὺν κόπον ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μηχανικῆς τῆσιον πολυθρόνας, ἡ ὁποῖα εὐρίσκειτο πλησίον τῆς κλίνης του. Καὶ ἀμέσως ἔκαμε νὰ τὴν κινήσῃ, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του καὶ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.
'Αλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐδούλευσε τὸν μοχλόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἔθετεν εἰς κίνησιν, ἡ πολυθρόνα δὲν ἔκαμεν οὔτε βήμα. Οἱ συμπτυκτωτῆρες τῆς ηλεκτρικῆς μηχανῆς εἶχον ἐκνευθῆ...
Τότε ὁ παραλυτικὸς ἐνόησεν ὅτι: ἦτο χαμένος, καὶ ἐνῶ αἱ κραυγαὶ «Φωτιά!.. Φωτιά!..» ἀντήχον ὀλονὲν πολυπληθέστεραι, ἐνῶ τὰ ἐσπευσμένα βήματα τῶν ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος ἤκουοντο εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους, ἐκεῖνος ἔμεινε ἐκεῖ, κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του, ἀνίσχυρος, καὶ ἀπὸ τὸν τρόμον τοῦ ὡς τρελλός.
Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ δυστυχῆς ἐδωδιμοπῶλως μετενόησε πικρὰ διὰ τὴν γελοῖαν ματαιοδοξίαν, ἡ ὁποῖα τὸν ὤθησε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀσυλλογίστως ἐκεῖνο τὸ ταξεῖδι ὑπὸ τοιοῦτους ὄρους.
— Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δαγκάνων τοὺς γρόνθους σου ἔταν εἶνε κανένας σακάτης, δὲν ἐπιχειρεῖ τέτοια πράγματα καὶ δὲν πάει γυρεύοντας περιπέτειας. 'Ενόμιζα, ὅτι τὰ χρήματα ἤμποροῦσαν νάντικαταστήσουν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὰ πόδια ποῦ μοῦ λείπουν καὶ ὅμως νά, αὐτὰ τὰ χρήματα εἶνε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς μας... Καὶ ὁ Λουλού μου; 'Ω Θεέ μου, ποῦ εἶνε ὁ Λουλού μου;



«'Εσπρωξε τὴν πολυθρόναν πρὸς τὴν θύραν» (Σελ. 87, στ. α')



«Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσυχῶς ὁ γραμματεὺς ἔξερρόγη πυγμαλῶ». (Σελ. 86, στ. α')

— Φωτιά!.. Φωτιά!.. ἐξηκολούθουν νὰ φωνάζουν ἀπέξω, ἀκόμη πλησιέστερα εἰς τὴν καμπίνα του.
Τοῦ ἤρχετο τρέλλα ἔταν ἐσυλλογίζετο τὴν γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του, ποῦ τοὺς εἶχεν ἐκθέσει τόσο ἀνοήτως εἰς τοιοῦτους κινδύνους. Τί τοὺς εἶχαν κάμει καὶ τί ἐπερίμεναν αὐτοὶ οἱ λησταί, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν εὕρουν καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ τοὺς δώσῃ τὰ χρήματά του;..
'Ω, αὐτὰ τὰ χρήματα! 'Εάν δὲν ἐχρειάζοντο παρὰ μόνον αὐτὰ, διὰ νὰ σωθοῦν, προθύμως θὰ τοὺς τὰ ἐδίδεν ὅλα, φθάνει νὰ μὴ τὸν ἀφίαναν νὰ φηθῆ ὀλομόναχος μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τῆς καμπίνας του...
Κακούργοι ἱκανοὶ δι' ὅλα

'Ας ἀφίσωμεν τὸν δυστυχῆ εἰς τὴν ἀγωνίαν του, καὶ ἄς διηγηθῶμεν τώρα τί συνέβη εἰς τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Τζούλης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου του, ἀποκομίζων

τὰ δύο εκατομμύρια ποῦ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῆ.

Χάρης εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν σύνεσίν του, κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνδρὰς τοῦ πληρώματος δὲν παρετήρησε τὴν ἐπίσκεψιν ποῦ ἔκαμε κρυφὰ εἰς τὸν κ. Ρισανέλ, καὶ ὁ Μαρκήσιος ἐνόμιζεν ὅτι τὰ εκατομμύρια εὐρίσκοντο ἀκόμη εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τῆς καμπίνας.

Ὡς εἶχε κάλλιστα μαντεύσῃ ὁ μαθητευόμενος ἠλεκτρολόγος, αὐτὰ τὰ εκατομμύρια ἐσκόπευε νάρπασῃ ὁ γραμματεὺς, διὰ λογαριασμὸν κάποιου μυστηριώδους καὶ φοβεροῦ ἀρχιληστοῦ, τοῦ ὁποίου ἦτο ἀπλοῦς ὑπάλληλος.

Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς τὸν εἶχε τοποθετήσῃ ὡς γραμματεῖα τοῦ κ. Ρισανέλ, καὶ αὐτὸς ἐκράτει ὅλα τὰ νήματα τῆς μεγάλης ληστρικής ἐπιχειρήσεως. Ὁ γραμματεὺς καὶ ὁ πλοίαρχος δὲν ἔκαμαν ἀλλοῦ, παρὰ νὰ ἐκτελοῦν τυφλῶς καὶ πιστῶς τὰς διαταγὰς ἐνὸς κυρίου, τὸν ὁποῖον θὰ γνωρίζωμεν ἀργότερα. Ἄλλως ἐκινδύνευαν νὰ ὑπόστον φρικτὰς τιμωρίας καὶ ἴσως νὰ χάσουν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των.

Ὅσον λοιπὸν ἀποφασισμένοι νὰ μετέλθον τὰ πάντα, νὰ μεταχειρισθῶν τὰ φοβερότερα, τὰ γριώτερα μέσα, διὰ νὰ φθάσούν εἰς τὸν ὀρισμένον σκοπόν. Ἐπομένως καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ τῶν Ρισανέλ θὰ ἐθυσιάζετο ἐν ἀνάγκῃ.

Μόνος ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐγνωρίζε τὸ μυστικὸν τῆς λέξεως, διὰ τῆς ὁποίας ἦνοιγε τὸ χρηματοκιβώτιον, μὲ ἄλλον δὲ τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ εἶχεν ἄλλοτε εἰς τὸν γραμματεῖα του, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ τῷ ἐμπιστευθῆ αὐτὴν τὴν λέξιν.

Ὁ κ. Δυπὸν εἶχε τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰς τὴν παραβάτην, εἰς τὸν τρόμον τῆς πυρκαϊῆς, ὁ εκατομμυριούχος θὰ τῷ ἀπεκάλυπτε τέλος τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον, μὲ ὄλην του τὴν ἐπιτηδεσιότητα, δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ὡς τότε. Διὰ τοῦτο, κρίνων ὅτι ὁ τρόμος τοῦ δυστυχῆς ἀναπήρου θὰ εἶχε φθάσῃ ἤδη εἰς τὸ κατακόρυφον, ἐξήλθεν εἰς τὸν θαλαμισκόν του.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε, τῷ εἶπε μὲ τὴν γλυκυτέραν του φωνήν· ὁ κίνδυνος δὲν εἶνε τῶσον μεγάλος ὅσον ἐνομίσαμεν εἰς τὴν ἀρχήν.

Ὁ κ. Ρισανέλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόησε τίποτε, ἐψιθύρισε :

— Μὰ... δὲν καίγεται τὸ πλοῖον ;  
— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡσύχως ὁ γραμματεὺς· ἐξεργάγη πυρκαϊά.

— Τὴν ἐσθυσαν λοιπόν ;  
— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη ὁ ἐράσιμος γραμματεὺς μὲ τὴν ἀπελπιστικὴν του ἠρεμίαν· ἀλλ' εὐτυχῶς, μόλις ἀπέχομεν τρία μίλλια ἀπὸ τὴν ξηράν,

ἢ θάλασσα εἶνε γαλιναία, καὶ τίποτε εὐκολώτερον παρὰ νὰ ἐπιβιβασθῶμεν εἰς τὰς λέμβους, πρὶν καταστρέψῃ ἢ πυρκαϊὰ τὸν « Λουλού ».

Ἡ ἀπελπισία τοῦ εκατομμυριούχου ἦτο τόση, ὥστε ἡ εἰδησις αὐτῆ τῷ ἐφάνη σωτηρία.

Ἐπειτα, ἡ στάσις τοῦ γραμματεῦς του ἦτο τῶσον ἐυλαθής, ἡ δὲσις τοῦ ξανθοῦ ἐκείνου ἀνθρωπάκου, τοῦ ἡσύχου καὶ συνεσταλμένου, ἐπρόδιδε τόσον ὀλίγον ἕνα ἐπικίνδυνον κακοῦργον, ὥστε ὁ δυστυχῆς ἐδωδιμοπώλης κατήντησε νὰμφιδάλλῃ δι' ὅσα τῷ εἶπεν ὁ Τζούλης, καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ.

— Ἀλήθεια, ἠρώτησε, θὰ μπορέσωμε νὰ βγοῦμε εἰς τὴν ξηράν χωρὶς κίνδυνον ;

— Naί, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ χάσωμεν καιρὸν· ἢ πυρκαϊά, ἢ ὁποία ἐξεργάγη εἰς τὴν ἀνθρακαποθήκην, προσβάλλει τώρα τὸ ἀμπάρι τῶν ἀποσκευῶν. Σὲ μισή ὥρα θὰ φθάσῃ εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Καὶ ἡ γυναῖκά μου ;... καὶ τὸ παιδί μου ;... ἠρώτησεν ὁ κ. Ρισανέλ μὲ ἀγωνίαν.

— Ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος φροντίζει δι' αὐτοὺς, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δυπὸν ὀκνηρόμενος. Σὰς περιμένουν εἰς τὴν πρώτην λέμβον, ἢ ὁποία εἶνε ἔτοιμη νὰ πέρσῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ κ. Ρισανέλ ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισιν. Ἐνευσε τότε εἰς τὸν γραμματεῖα του νὰ τὸν δοθῆσῃ νὰ ἐνδύθῃ, καὶ ὁ κ. Δυπὸν τὸ ἔκαμε μ' ἐπιτηδεσιότητα καὶ διάκρισιν τελείου θαλαμηπόλου :

» *Στὸν κατεργάῃ, κατεργάῃ καὶ μισὸς.* »

Ἄφου ἐνεδύθη ὁ εκατομμυριούχος, ὁ γραμματεὺς του τῷ εἶπε :

— Τώρα, κύριε, πρέπει νὰ φροντίσωμε καὶ γιὰ τὰ χρήματα, ποῦ ἔχετε φιλαγμένα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον... Μοῦ δίδετε, σὰς παρακαλῶ, τὰ κλειδιά ;

— Νὰ τὰ μας ! ἐσυλλογίσθη ὁ ἐδωδιμοπώλης.

Μόνον ὅταν ἐπρόκειτο περὶ χρημάτων, ὁ κ. Ρισανέλ, τὸν ὁποῖον ἐγνωρίζωμεν ἀρκετὰ δεῖλδον εἰς τὸν κίνδυνον, ἐξαναγίνετο ἀμέσως ὁ πολυμήχανος καὶ πανούργος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ δημιουργήσῃ μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας γαλλικὰς περιουσίας.

Προσέλαθεν ὕψος ἀδιαφορίας καὶ ἡσυχώτητα ἀπεκρίθη :

— Περὶ τῶν. Ἐφρόντισα μόνος μου.

Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταστειλῇ κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας.

— Τὰ πῆρατε λοιπόν ; εἶπε· τὰ ἐφυλάξατε σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ πλοίου ;... Πρέπει νὰ πάμε νὰ τὰ πάρωμε... δὲν ἔχομε καιρὸν...

Ὁ κ. Ρισανέλ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπεκρίθη :

— Ὅχι, ὄχι... τὰ δύο εκατομμύρια δὲν εἶνε πιά εἰς τὸ πλοῖον.

— Ἀλλὰ ποῦ ; ἠρώτησε ὁ γραμματεὺς, σφίγγων τὰ χεῖλη.

— Εἰς τὴν Τράπεζαν.

— Ποίαν Τράπεζαν ;... Δὲν ἐβγήκατε διόλου ἔξω.

— Ὅχι, ἀλλὰ τὰ κατέθεσα εἰς τὰ Λὰς Πάλλμας διὰ τοῦ υγειονόμου, ὁ ὁποῖος ἀνήλθεν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ ἔχω τὴν ἀπόδειξιν εἰς τὸ πορτοφόλι μου.

Τὸ ψεῦδος ἦτο ἐπιτήδειον, ὁμοίωλεθες καὶ ἀντάξιον τοῦ ἐμπόρου κ. Ρισανέλ.

Ὁ Μαρκήσιος τὸ ἐπίστευσε καὶ ἔγινε κἀτωχρος.

Τὸ σχέδιον λοιπὸν, τὸ καταστρωθὲν μὲ τόσην τέχνην, ἀπετύγχανεν ἐξ αἰτίας του, ἀπὸ μίαν ἀσυγχώρητον ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν, καὶ ἡ ἐγκληματικὴ ἐπιχειρήσις ἐναυάγει καθ' ἡν στιγμὴν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένην.

Οἱ κακοῦργοι, τῶντι, οἱ ὁποῖοι εἶχον βάλῃ ἐπιτήδες φωτιὰν εἰς ὀρισμένον ἕκ τῶν προτέρων μέρος τοῦ πλοίου, ἐσκόπευαν νὰ βάλουν εἰς τὸ χεῖρ τὰ δύο εκατομμύρια καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν οἰκογένειαν Ρισανέλ ἐπὶ τῆς καιομένης θαλαμῆγος. Διὰ τῶν λέμβων, θὰ ἐφθάναν εἰς ἔρημον μέρος τῆς ἀκτῆς. Ἐκεῖ θὰ τοὺς ἐπερίμεναν Μαρκοινὸι μὲ καλὰ ἄλογα, καὶ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσαν μέχρι τοῦ πλησιεστέρου αἰδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, διὰ νὰ φέρουν τὰ δύο εκατομμύρια, ἀλλάζοντες μορφήν καὶ ἐνδυμασίαν, εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς τρομερᾶς συμμορίας.

Ὅταν θὰ ἐγένετο γνωστὴ ἡ καταστροφὴ τοῦ « Λουλού », ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ γραμματεὺς εἶχον χαθῆ μετὰ τῶν ἄλλων,—μετὰ τοῦ πληρώματος, τῆς οἰκογενείας Ρισανέλ καὶ τῶν δύο εκατομμυρίων.

Ἄλλ' ἴδου ὅτι τὰ δύο εκατομμύρια τὰ πολυπόθητα, δὲν εὐρίσκοντο πλέον ἐντὸς τοῦ πλοίου !

Ἡ πυρκαϊὰ ἦτο τώρα περιττή. Ἐπρεπε νὰλλάξουν τακτικὴν. Μὲ τὸ πρῶτον σχέδιον, τὸ ἀποτυχόν, οἱ Ρισανέλ θὰ ἐθυσιάζοντο· ἀλλὰ τώρα ἡ ζωὴ των ἦτο πολύτιμος, διότι οἱ κακοῦργοι δι' ἄλλου τρόπου θὰ προσεπάθουν νὰ οἰκειοποιηθῶν τὸ κολοσιαῖον ποσόν, τὸ ὁποῖον, πρὸ τριῶν ἀκόμη ἡμερῶν, ἐκοιμᾶτο μέσα εἰς τὰ χρηματοκιβώτιον.

Ὁ Μαρκήσιος, καταστέλλων τὴν λύσσαν του, ἔλαθεν ὕψος ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος προσεβλήθη εἰς τὸ φιλότιμον, καὶ εἶπε :

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, κύριε, νὰ μὴ θεωρήσω τὴν κατάθεσιν αὐτῆν, ἢ ὁποία ἔγινεν ἀνεῦ ἐμοῦ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου, ὡς ἔλλειψιν ἐμπιστοσύνης πρὸς τὸν γραμματεῖα σας.

— Μὰ καθόλου, ἀγαπητέ μου Δυπὸν, καθόλου ! ἀπήντησεν ὁ κ. Ρισανέλ, μὲ θαυμασιῶς προσποιημένον ὕψος εὐλικρινείας καὶ ἐγκαρδιότητος. Εἶχατε ἐργασίαν εἰς τὸ πλοῖον... δὲν ἠθέλησα νὰ σὰς ἀπασχολήσω καὶ ἐπεφόρτισα τὸν υγειονόμον μὲ αὐτὴν τὴν παραγγελίαν, ἀπαράλλακτα ὅπως τῷ ἔδωσα καὶ μερικὰ γράμματα νὰ τὰ ρίψῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἄλλως τε ἐσκόπευα νὰ σὰς τὸ πῶ σήμερα.

Ὁ Μαρκήσιος ὑπεκλίθη χωρὶς νὰ ἐπιμεῖνῃ περισσότερο, ἀλλ' ἀπὸ μέσα του εἶπε :

« Εἶνε πῶς πονηρὸς καὶ κατεργάργης ἀπ' ὅσο τὸν ἐνόμιζα· ἀλλὰ ποῦ θὰ μοῦ πᾶγ ! πάλι ἐγὼ θὰ τὸν τυλίξω!... »

Ἄφου ἐτελείωσεν ἡ συνομιλία, ὁ γραμματεὺς ἠνοῖξε τὴν θύραν τῆς καμπίνας καὶ ὁ κ. Ρισανέλ εἶδε τότε πυκνὸν καπνὸν, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς κλιμακὰς καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ πάτωμα τοῦ καταστρώματος τῆς πρῶτης.

— Ἄ, ἄ ! ἔκαμε· πρέπει νὰ φύγωμε γρήγορα...

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δυπὸν. Καὶ βλέπων, ὅτι ἡ αὐτοκίνητος πολυθρόνα τοῦ παραλυτικοῦ δὲν ἐλειτούργει, τὴν ἐσπρωξε πρὸς τὴν θύραν.

Ἦτο καιρὸς !

Ὅλον τὸ προσωπικόν τοῦ πλοίου ἦτο συνήθροισμένον περὶ τὰς λέμβους, ἔτοιμος νὰ ριφθῶν εἰς τὴν θάλασσαν.

Εἰς τὴν πρώτην, ὁ κ. Ρισανέλ εἶδε μετὰ χαρᾶς τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν του, ποῦ εἶχαν ἤδη λάβῃ τὰς θέσεις των καὶ τὸν προσεκάλουν.

— Μπαμπά ! μπαμπά ! ἐφώναζεν ὁ Λουλού, χειροκροτῶν· ἔλα μαζί μας. Ναυαγοῦμε ! τί ὠραία !...

Ἡ κυρία Ρισανέλ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς, ὅτι εὐρίσκε τὴν περιπέτειαν αὐτὴν ὀλιγότερον διασκεδαστικὴν. Ἐν τούτοις δὲν εἶχε χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ἀταραξίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν ποῦ ἐδείχνεν ἐξ ἀρχῆς τοῦ ταξειδίου, καὶ ὅταν εἶδε τὸν σύζυγόν της νὰ λαμβάνῃ θέσιν πλησίον τῆς, ἐντὸς τῆς λέμβου, ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἐπειτα ἐκάθησε, μὲ τὸν ταξειδωτικὸν της σάκκον ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ δὲν εἶπε πλέον λέξιν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Μαρκήσιος ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν πλοίαρχον καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα καὶ σιγᾶ :

— Ἀποτυχία !... Τὰ χρήματα δὲν ὑπάρχουν πιά μέσα στοῦ πλοῦ. Ἡ

κατάστασις μετεβλήθη... Πρέπει τώρα νὰ βγοῦν εἰς τὴν ξηράν οἱ Ρισανέλ, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ξαναδροῦμε τὰ δύο εκατομμύρια.

Ὁ πλοίαρχος κατέπνιξε μίαν βλασφημίαν. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ἡ πυρκαϊὰ ἐπροχώρει καὶ τὰ λεπτά, τὰ δευτερόλεπτα ἀκόμη, ἦσαν πολύτιμα, δὲν ἐχρόνοτριβήσε ζητῶν ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἐπέσπευσε τὴν ἐπιβίβασιν.

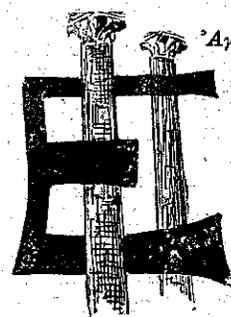
— Κατεβάστε τὴς βάρκας ! διέταξεν ἄμα ἐγέμισεν ἡ πρώτη.

Ἄλλ' ὁ κύριος Ρισανέλ, δι' ἐνὸς νεύματος, ἠμπόδισε τὸν χειρισμὸν, τὸν ὁποῖον ἐτοιμάζοντο νὰ ἐκτελέσουν οἱ ναῦται, βαζζόμενοι καὶ αὐτοὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον, διότι ἤρχισε νὰ φλέγεται ἀνησυχαστικῶς.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

## ΧΩΡΙΣ ΧΕΙΜΩΝΑ



Ἀγαπητοὶ μου,

ΙΑΤΕ εἰς τὴν προχθεσινήν Ἀλληλογραφίαν τί ἔγραψεν μία φίλη μου ; « Βλέπω αὐτὸν τὸν ὠραῖον καιρὸν καὶ ἀπελπίζομαι. Μὰ πότε ἐπὶ τέλους θὰ χιονίσῃ ; χειμῶνας εἶνε αὐτὸς ἢ ἀνοιξίς ; Ἐκεί-πέρα ποῦ ἀρχίζει νὰ κάνη λίγο κρῦο καὶ κοιμοῦμαι μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ κάμῃ χιόνια, ζυπνῶ καὶ βλέπω τὸν οὐρανὸν καταγάλανον μ' ἕναν ἥλιον ἀνοιξιάτικον... » Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ εἶνε γραμμὴν ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ἀπὸ τότε εἶχε κατανήσῃ « ἀπελπισία » ὁ ἐξακολοθητικὸς ὠραῖος καιρὸς. Φέτος λοιπὸν δὲν εἶχαμεν χειμῶνα ; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὄχι ! Ἦλθε καὶ ἐφυγε, — διότι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἐφυγε, — χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸν καταλάβωμεν. Εἰς τὰς Ἀθήνας τουλάχιστον, δὲν ἐχιόνισεν οὔτε μίαν ἡμέραν. Ἡ « λευκὴ νύμφη » ἐφθασε μόνον ὡς τὰ γύρω βουνά, ἐκαμάρωσε λιγάκι τὴν πόλιν ἀπὸ τὰς κορυφὰς των, καὶ... ἔλυσε. Μόνον ὀλίγας ἡμέρας τὸν Δεκεμβρίου τὰ σπῖτια — τουλάχιστον τὰ μεσημβρινά, — ἀναγκάσθησαν νὰνάφουν φωτιὰν. Καὶ ἐπειτα, ἀνοιξιάτικη γλύκα ἕως σήμερον. Τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἰανουαρίου ἐπῆγα εἰς ἕνα σπῖτι καὶ τί εἶδα, νομίζετε, εἰς ἕνα βάζο ; Κλώνους ἀνθισμένης πασα-

λιᾶς ! Ἐνόμισα, ὅτι ἦτο ἀπὸ κανὲν θερμοκήπιον, καὶ ὅμως μ' ἐβεβαίωσαν, ὅτι τοὺς εἶχαν φέρῃ ἀπὸ τὴν ἐσοχὴν. Καὶ ἔτσι πρῶτα δια : ἀπὸ τοὺς μενεξέδες ὡς τῆς ἀμυγδαλιᾶς, καὶ ἀπὸ τὰ σπερδοκλιᾶ, τοὺς ἀθανάτους ἀπτικὸς ἀσφοδέλους, ὡς τῆς ἀνεμώνης, τῆς κατακόκκινος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀδωνιδος. Ἐνας χειμῶν μὲ ἥλιον καὶ μὲ ἀνοῖξιὰτικα. Ἀπελπισία !..

Νομίζετε τώρα, ὅτι ἐπαναλαμβάνω αὐτὴν τὴν λέξιν, διὰ νὰ πειράξω τὴν φίλην μας ποῦ ἔγραψεν, ὅτι « ἀπελπίζεται » μὲ τὸν ὠραῖον καιρὸν ; Ὅχι, σὰς βεβαίω ! Εἶνε ἕνα αἰσθημα πολὺ φυσικόν, πολὺ ἀνθρώπινον, δικαιολογημένον, ποῦ τὸ σέβομαι καὶ, ἀν θέλετε, τὸ συμμερίζομαι. « Κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν καιρὸν του » δὲν λέγει ἡ παροιμία ; Λοιπὸν καὶ ἡ ἀνοῖξις ! Καὶ ἂν δὲν εἶνε καθ'αυτὸ ἀπελπιστικόν, δι' αὐτοκτονίαν, τουλάχιστον δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ περιμένῃ κανεὶς τὸν Δεκέμβριον ἢ τὸν Ἰανουάριον ὀλίγον κρῦο διὰ νὰ ζωηρεύσῃ — παρ' ὀλίγον νὰ γράψω « διὰ νὰ θεριμανθῇ ». — ὀλίγον χιόνι διὰ νὰ παίζῃ καὶ νὰ χαρῆ, καὶ νὰ μὴ βλέπῃ διαρκῶς παρὰ « καταγάλανον οὐρανὸν καὶ ἥλιον ἀνοιξιάτικον... » Καὶ οἱ γεροντότεροι πρέπει νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ἀξίζει καὶ λίγος χειμῶν, μίαν φορὰν τὸν χρόνον· χρόνος δὲ ποῦ περᾶ ὅλος χωρὶς χειμῶνα, δὲν εἶνε βέβαια τέλειος. Δι' αὐτὸ οἱ φίλοι τοῦ χειμῶνος, οἱ ἀπελπισθέντες φέτος νὰ τὸν περιμένουν εἰς μάτην, ὡς τὰ τέλη Φεβρουαρίου, ἔχουν τὴν ἐλπίδα ὅτι εἴμπορει νὰ ἐπιστρέψῃ, κάπως ἀγριώτερος, τὴν ἀνοιξιν. Καὶ νὰ ἔχωμεν ἕνα Μάρτην « παλουκοκάφτην », ἕνα Ἀπρίλην μὲ τριαντάφυλλα « καμμένα » ἀπὸ τῆς παγωνιᾶς καὶ μίαν Πρωτομαγιάν μὲ χιόνια, ὡς ἐκείνην ποῦ ἐφροτάσαμεν μίαν φορὰν πρὸ ἐτῶν.

Γιατί ὄχι ; Εἰς τὰ κλίματά μας, αὐταὶ αἱ ἰδιοτροπῖαι δὲν εἶνε σπάνιαι. Εἴμπορετε λοιπὸν νὰ διατηρήτε αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Καὶ ἂν ἐπιτέλους διαψευσθῇ, — ποῦ εἶνε καὶ τὸ πιθανώτερον — δὲν ἔχετε νὰ χάσετε τίποτε. Πάντα ἢ ἀνοιξίς, αὐτῆ καθ' ἑαυτήν, εἶνε ὠραιοτέρα ἀπὸ τὸν χειμῶνα· φέμματα ; Κυττάξτε γύρω σας καὶ πῆτε μοῦ ἂν αὐτὰ τὰ σμαράγδια ποῦ σκεπάζουν ὀλόγυρα τοὺς λόφους, δὲν λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον καλλιτέρ' ἀπ' ὅλα τὰ χιόνια, καὶ ἂν αὐτὸ τὸ δλοκάθαρο σμάλτο τοῦ οὐρανοῦ δὲν εἶνε προτιμώτερον ἀπ' ὅλους τοὺς γραφικὸς « πέπλους » τῶν συνέφων... Καὶ τὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν ἔλθῃ φέτος ὁ χειμῶν, θὰ ἔλθῃ τοῦ χρόνου. Καὶ αὐτὸ πλέον δὲν εἶνε ἐλπὶς, ἀλλὰ βεβαιότης...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

### ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 80)

Νὰ εἰσχωρήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτῆ ἦταν ἐπικίνδυνον, γιὰτὶ στὴν αὐτὴ εὐρίσκοντο τὰ διαμερίσματα, ὅπου ἔμενε ἡ ὑπηρεσία. Ἡ ἄλλη πρόσωπος ἔδλεπε πρὸς τὸ πάρκον Μονσιῶ. Τὸ μέγαρον εἶχε καὶ μίαν ἐξοδὸν πρὸς τὸ πάρκον. Ὁ Ἐρβελὶν ἐσκέφθη, ὅτι ἴσως ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ θ' ἀπειρῶντο νὰ εἰσδύσουν οἱ λησταί, γιὰτὶ ἦταν εὐκόλῳ νὰ κρυφθῇ κανεὶς τὸ βράδῳ ἐστὶς λόγχες τοῦ πάρκου. Καὶ ἡ ἀπόπειρα βέβαια θὰ ἐγένετο νύκτα, γιὰτὶ τὴν ἡμέρα τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου ἐπηγαινοῦρητο.



«Μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι παραμένει». (Σελ. 88, στ. β')

Ἐπὶ τὴν αἴθουσα ποῦ κατεῖχε ὄλο τὸ ἰσόγειον καὶ ἔδλεπε πρὸς τὸ πάρκον, ὁ Ἐρβελὶν ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ ἐν ἀνεύσει μέσα σὲ μιά ὥρα αἰ βιτρίνα, τοποθετημένον σὲ μιά ἀδαμαντοθήκη ἀνοικτῇ, τὸν περίφημον «χαλινό».

Νὰ τὸ περιπόθητον ἀντικείμενον! ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ἐδιέβασε στὴν ἀδαμαντοθήκη τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ χρυσοκόου:

«Μορτανά, ὁδὸς Εἰρήνης».

Ἐξηκρίθωσε ἀκόμη, ὅτι ἡ κλειδαριά τῆς βιτρίνας, ἂν καὶ φαινομενικῶς πολὺ πλοκῆ, μπορούσε εὐκόλῳ νὰ παραδιασθῇ μὲ ἕνα ἀγκίστρι καλὸ καὶ μὲ ὀλίγη ἐπιτηδειότητα, καὶ αὐτὸ χωρὶς θόρυβον, χωρὶς κανένα ράγισμα προδοτικόν.

Τί ἐμπιστοσύνη καὶ τί ἀπρονοησία! εἶπε.

Τὸ πρῶτ' ἡμέρας, ὁ Ἐρβελὶν ἐστάλη ἀπὸ τὸν κύριόν του σὲ

μὰ δουλειά, ἀλλὰ τὸσον ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ, ποῦ ὁ κόμης Δε-Πλερβίλ τοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἴδιον τὴν ἐπομένῃ καὶ τὴν μεθεπομένῃ. Σὲ λίγο τὸν ἐπῆραν γιὰ ὄκνηρόν, γιὰτὶ κάθε ἡμέρα ἀπεκοιμᾶτο μιά ὥρα σὲ κάποια γωνία. Τῆς νύκτες ἕως ὁ Ἐρβελὶν δὲν ἔκλεινε μάτι. Ὁρθίος μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι, παραμόνευε. Ἄλλ' εἰς μάτην. Τίποτε δὲν συνέβη.

Τὴν τετάρτη ἡμέρα, πρὸς τὸ μεσημέρι, ἐπέστρεψε ὁ Ἐρρίκος Μακλὸς πρὸ φόβισμένος ἀπὸ πρῖν.

Ὁ Ἐρβελὶν τὸν καθησυχάσας.

— Μὴ φοβάσαι τίποτε, τοῦ εἶπε. Ἀπὸ ἀπόψε τὸ μέγαρον θὰ φρουρηθῆται ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί. Καὶ πρὸ πάντων οὐτε λέξι!

Ὁ Ἐρβελὶν ἔκρινε, ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Ἀφοῦ ἡ ἀπόπειρα δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη, θὰ ἐγένετο βέβαια πολὺ προσεχῶς.

Ἄλλὰ γιὰτὶ ἐπερίμενε τέσσερες ἡμέρες; Ὁ διευθυντὴς τοῦ τὸν ἐπέπληξε αὐστηρά. Ἐν τούτοις ὁ Ἐρβελὶν εἶχε τὸν λόγον του, ὅπως θὰ τὸ ἴδουμε ἀργότερα. Δὲν τὰ εἶχε προβλέψῃ ὅμως ὄλο. Πάντοτε κάποιας λεπτομέρειος διαφεύγουν καὶ τοὺς πρὸ βεβαιοῦσιν οὐκ ὀφθαλμοῦς.

Ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ὤρισε τέσσαρας ἀστυφύλακας ἰσχυροῦς, τολμηροῦς καὶ ἀποφασισμένους, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Δυβάλ, νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὸν Ἐρβελὶν, γιὰ ν' ἀρχίσουν ἀπὸ τὸ ἴδιον βράδῳ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος Δε-Πλερβίλ.

Κατὰ τῆς πέντε τὸ ἀπόγευμα, εἶχε συναθροίσῃ τοὺς πέντε αὐτοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ γραφεῖόν του, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ τῆς ὁδηγίας του, ὅταν ἐξαφνὰ τὸν ἐκάλεσαν στὸ τηλέφωνον, ποῦ εὐρίσκετο στὸ ἴδιον δωμάτιον.

Ἐπῆρε τὸν φωνοδέκτην.

— Ἀκούω! εἶπε

— ....!

— Ἐσὺ εἶσαι, ἀγαπητέ μου φίλε; Τί συμβαίνει;

— ....!

Ἀφῆνης ὁ Ἐρβελὶν καὶ οἱ σύντροφοί του εἶδαν στὸ πρόσωπον τοῦ διευθυντοῦ τῶν μιά σοβαρὰ ἀνησυχία.

— Πρὸ μιάς καὶ μισῆς ὥρας;

— ...!

— Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ἔχουν εἰδοποιηθῇ;

— ....!

— Εἶνε, εἶπες, στὴν ἀπογευματινῇ τοῦ «Γαλλικοῦ Θεάτρου»; Ὅστε δὲν ξεύρουσιν τίποτε;

— ....!

(Ἐπεται συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

### ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΧΗΝΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 80.)

Ἄλλὰ ἐκεῖ ποῦ, ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ βρῇ τῆς συντροφισσῆς τῆς, ἐτριγύριζε ἀμέριμνη στὴν αὐλή, — θὰ ἐγύρευε, φαίνεται, καὶ ἄλλο «κόμματό», — ὁ κύρ-Μαθιὸς, ποῦ πρὸ ὀλίγου τοῦ εἶχαν ζητόση ἕνα ὠραῖο ψητό, τὴν εἶδε, τοῦ ἐφάνηκε ἀρκετὰ παχειά, καὶ, ἀρπάζων



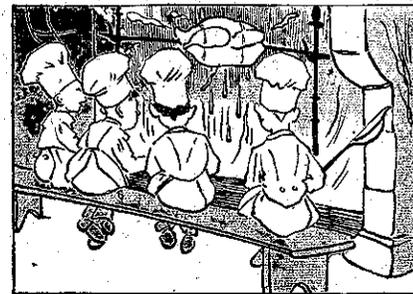
«Ἐσὺ, Τάκη, θὰ τὴν ἀδειάσῃς». (Σελ. 88, στ. α')

τὸ μεγάλο του μαχαίρι, ἀρχισε νὰ τὴν κυνηγᾷ.

Τότε κατάλαβε ἡ κακομοῖρα, ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τῆς.

Ἐκαμε νὰ τρέξῃ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ τὸ χάπι τῆς τὴν ἐμπόδιζε καὶ ὁ κύρ-Μαθιὸς εἶχε καλὰ πόδια. Ἐκέρδιζε ὄλον ἐδᾶφος. Καὶ μὲ μίαν τελευταία προσπάθειαν, τὴν ἐστάκωσε, ἐνῶ μὴ ἀγωνιώδης, ἀπλητισμένη κραυγὴ ἐδῆγχε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς δυστυχισμένης χήνας.

Παραλείπων τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν (διότι θὰ σᾶς ἐσυγκινοῦσα μέχρι δα-



«Κάθονται σ' ἕνα μπάγκο μπροστὰ τους». (Σελ. 89, στ. γ')

κρύων) ἔρχομαι εἰς τὸν κύρ-Μαθιόν, ὁ ὁποῖος, κρατῶν ὡς τρόπαιον τὴν σφαγμένη χήνα, εἶπε στοὺς τέσσαρας φίλους μας:

— Ἐσὺ, Νίκο, θὰ μαδῆσῃς αὐτὴ τὴ χήνα· ἐσὺ, Τάκη, θὰ τὴν ἀδειάσῃς· ἐσὺ, Μίμη, θὰ τὴν πλύνῃς· ὁ Γιώργος θὰ τὴν περάσῃ στὴ σοῦβλα, καὶ ὄλοι μαζί θὰ τὴν προσέχετε νὰ ψηθῇ. Τὸ νοῦ σας νὰ τὴν κάνετε ῥοδοκόκκινη, νόστιμη, ποῦ νὰ γλείφουν τὰ δάκτυλά τους οἱ .... θ υ μ ὠ ν ε ς (γιὰτὶ πάντα θυμωμένοι βρίσκονται, ποτὲ δὲν μένουσιν

εὐχαριστημένοι.) Ἀκούτε; — Ἀκούμε νὰ λέτε κι' ἐμπρός.

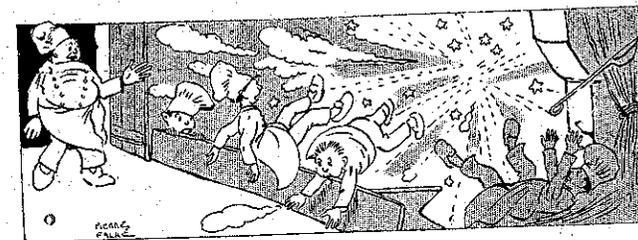
Ἦστερ' ἀπὸ μιά ὥραν, βλέπομε τὴν χήνα ὠραῖα σουβλισμένη, νὰ γυρίζῃ σιγά-σιγά σὲ μεγάλη φωτιά.

Ὁ Νίκος, ὁ Τάκης, ὁ Μίμη καὶ ὁ Γιώργος κάθονται σ' ἕνα μπάγκο μπροστὰ τῆς, τὴν προσέχουν καὶ σιγά-σιγά φλυαροῦν:

- Νίκο! λέγει ὁ Γιώργος, ἐσὺ τὴν ἐμάδησες;
- Ναι.
- Καὶ ποῦ;
- Στὴν αὐλή.
- Ἰίδες τὸ βαρελότο;
- Ὅχι!
- Περίεργον, τί ἔγεινε;
- Μήπως τὸ θρῆκε ὁ κύρ-Μαθιὸς; ὑποτιθέταί ὁ Τάκης.
- Μπα! Ὅθ' μᾶς τὸ ἔλεγε, ἀπαντᾷ ὁ Μίμη, καὶ ὄχι μόνον αὐτός...
- Ἀλλὰ καὶ παιδὸς ἄλλος, ρωτοῦν οἱ ἄλλοι ἐν χορῶ
- Ποιὸς; καὶ τὸ μπαστοῦνί του! ἀπαντᾷ ὁ Μίμη.
- Οἱ ἄλλοι σωπαίνουσι.
- Ἀλλὰ τέλος πάντων, τί ἔγεινε

αὐτὸ τὸ βαρελότο; εἶπε πάλι ὁ Νίκος. Ἄλλὰ δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ καὶ μιά φοβερὴ ἐκρηξίς σείει ἐκ θεμελίων ὄλο τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀναποδογυρίζει τὰ τέσσαρα μαρμιτόνια.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! εἶπεν ὁ κύρ-Μαθιὸς, τί τρέχει; τί συμβαίνει;



«Ἡ χήνα εἶχεν ἐξαφανισθῇ». (Σελ. 89, στ. β')

Ἄλλ' ἄμα εἶδε ἀδεια τὴ φωτιά ἐμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

Ἡ χήνα εἶχεν ἐξαφανισθῇ!..

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς συγκινήσεως, ὅταν τὰ παιδιὰ ἐσηκώθησαν, δὲν ἤδραν παρὰ κατὰ καμμένα ποδαράκια στὴ γωνία....

— Περίεργον, περίεργον! εἶπεν ὁ ξενοδόχος σταυροκοπούμενος· θὰ ἔλεγε

κανεὶς, βρὲ παιδιὰ, πῶς ἡ χήνα ἔσκασε! — «Βέβαια, εἶπε ὁ Νίκος, σὲ τέτοια ζέστη ποῦ τὴν εἶχαμε, βέβαια καὶ θὰ ... ἔσκαζε!

— Μά! ἔκαμε πάλι ὁ κύρ-Μαθιὸς, αὐτὸ μυρίζε μπαροῦτι! — κι' ἐμύριζε ἕνα ποδαράκι τῆς χήνας.

Μόλις ἤκουσαν οἱ τέσσερες ὑπηρετῆται τὴν λέξι μπαροῦτι, μὴ σκέψῃς ἐπέρασε ἀπ' τὸ κεφάλι τους: Μήπως κατὰ τύχην ἡ χήνα ἤδρε τὸ βαρελότο καὶ τὸ ἔφαγε; — Σιωπῇ, γιὰ τὸ θεό, ἔκαμεν ὁ Τά-

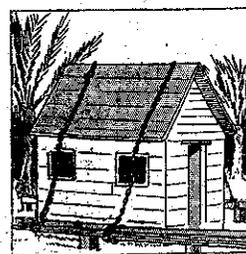
κης κοκκινίζων, μὴ μὲ μαρτυρήσετε... Ἐξέγασα νὰ τὴν... ἀδειάσῃ!

Ὅλοι ἐκράτησαν τὸ μυστικόν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τέσσαρα παιδιὰ, κανεὶς, — καὶ ὁ κύρ-Μαθιὸς ἑλιγνότερον ἀπ' ὄλους — δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν αἰτία τῆς ἐκρηξέως αὐτῆς, ποῦ ἀναστάτωσε ὄλο τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ὄλη τὴ γειτονιά.

(Παράφρασις) ΕΚΤΑΚΤΟΣ

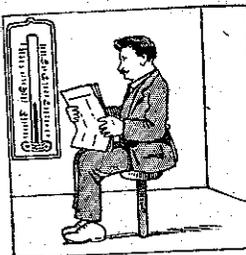
## ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΩΣΜΩΝ

### Ἀναγκία προφύλαξις



Εἰς τὴν νῆσον Φίξιν, οἱ ἀνεμοστρόβιλοι εἶνε τὸσον σφοδροί, ὅστε ἀναρπάξουσι τὰ δένδρα καὶ σπιτία ὡς ψάθινα καπέλλα. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ δένωνται τὰ σπιτία εἰς τὸ ἔδαφος μὲ χονδρὰς ἀλυσίδας, ὅπως βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα.

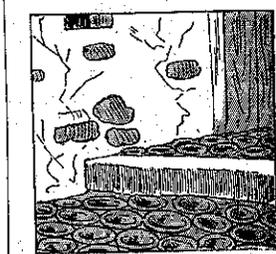
### Περίεργον κάθισμα



Εἰς τ' Ἀγγλικὰ πυριτιδοποιεῖα, μετὰξὺ τῶν ὑπαλλήλων, ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ, ἐπιφορτισμένοι εἰδικῶς νὰ ἐπιβλέπουσιν τὴν θερμοκρασίαν τῶν ἀποθηκῶν. Οἱ ὑπάλληλοι αὗτοι ὀφείλουσιν νὰ κυττάζουσι διαρκῶς τὸ θερμομέτρον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐργασία τῶν εἶνε νυστακτικὴ καὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ποικιλοῦσιν, — ἐκ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐκινδύνευε σοβαρῶς τὸ ἐργοστάσιον, — τοὺς βάζουσι ὡς κά-

θισμα ἕνα μονόπουλον σκαμνίον. Μόλις ἀποκοιμηθοῦν ἐπ' αὐτοῦ, πίπτουσι κάτω καὶ ἐξυπνοῦν.

### Ὁ δρόμος σου γυαλί...



Τίποτε δὲν ἀφίνουσι νὰ χάνεται οἱ Μεξικανοί. Εἰς τῆς πόλεις ὑπάρχουν δρομίσκοι στρωμένοι ἐξ ὀλοκλήρου μὲ πάτους σπασμένους φιαλῶν. Ἐνα τέτοιον δάλινον δρόμον παριστᾷ ἡ ἀπέναντι εἰκὼν.

### Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

n - bnft - n' - st - jms - prd

Νᾶναγνωσθῇ τὸ φωνηεντόλιπον τοῦτο.

### α') Παίγνιον

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΑΙΝ - ΖΩ - ΤΖΟΥ - ΔΥ - ΕΡ - ΔΗΣ

ΛΟΥ - ΔΕ - ΠΟΝ - ΛΑ - ΔΕ - ΡΟΖ

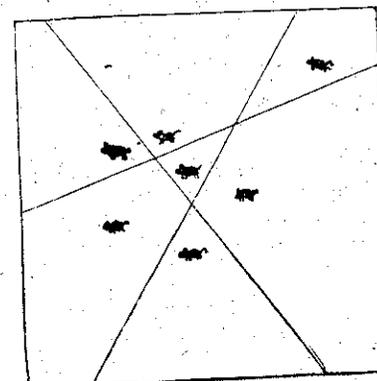
ΠΙΣΤ - ΝΙ - ΛΟΥ - ΒΕ.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ

αὗται, ὅστε νὰποτελεσθοῦν ἑπτὰ πρόσωπα ἐκ τῶν ἐφετεινῶν μυθιστορημάτων τῆς Διαπλάσεως.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις — ὁσονδήποτε ζήτημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συγγεθύνονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματεσίου.

### Λύσεις τοῦ 9ου φύλλου



α') Ἴδου πῶς θὰ χαραχθοῦν αἱ τρεῖς γραμμαὶ, διὰ νὰ χωρισθοῦν τὰ γουρουνάκια. — β') L'appetit est le meilleur cuisinier. — γ') Θεσσαλονίκη, Κοζάνη, Βέροια, Γρεβενά, Γιδά.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του



Ὅτε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

## ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-  
ιοῦ. Καρ. Β

### Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ σπίτι μας ἐπεγράφη μία ἀσυνήθης κίνησης. Ἡ ἑξαδέλφη μου Σοφία, ἀπὸ μίας ἐβδομάδος, ἐκοιμάτο εἰς ἡμᾶς, ἡ γειτόνισσά μου Βασιλίνα σχεδὸν διημέρευεν ἐκεῖ. Ὁ τυχὸν παρατηρητής, ῥάπτων ἐν βλέμμα, θὰ ἐννοούσεν ὅτι κάποια προσωπομασία ἐγένετο.

Ἡ μητέρα μου προσήλανε τὸ βλέμμα της ἐπάνω μου, ὡς νὰ ἤθελε ν' ἀποτυπώσει καλὰ τὴν εἰκόνα μου εἰς τὴν καρδιά της. Ὅταν ἐξηρχόμην, μὲ παρηκολούθει μὲ τὸ βλέμμα της, ἕως οὐ μὲ ἀπέκρουπτεν ἡ γωνία τοῦ δρόμου.

«Μὰ γιατί, μητέρα μου, τῆς ἔλεγα, κλαίεις ὅταν πηγαῖω ἔξω; Ἄν δὲν ἔμπορῆς νὰ μὲ στερηθῆς, δὲν φεύγω. — Ὅχι, παιδί μου, μ' ἀπαντοῦσε μὲ στοργὴν, πηγαινε ἐκεῖ πού θὰ βρῆς τὴν τύχη σου καὶ μὴ βλέπης ἐμένα πού κλαῖω. Ἐξέραι, ἡ καρδιά μου εἶνε βουρκομένη γιὰτὶ σὺ μόνος ἔμενες κοντὰ μου καί... τώρα φεύγεις καὶ σὺ. Νά, γι' αὐτὸ κλαῖω!»

Τέλος ἤλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἐκοιμήμην δὲ εἰς τὸ ἴδιον δωματίον μὲ τὴν μητέρα μου κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα. Ἡθέλει, ὡς ἔλεγε, «νὰ μ' ἔχη κοντὰ της», τὰς τελευταίας ἡμέρας. Καλὰ δὲν εἶχεν ἐξημερώσῃ, ὅτε μ' ἐξύπνησεν ἕνα θερμοὺ θερμοτάτου φίλημά της. «Ὁ! δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ, μὰ ποτέ. «Ἐπάνω, παιδί μου, μού εἶπε μετὰ λυγμῶν, εἰς τὸς ἐξήμισυ θὰ φύγῃ τὸ τραῖνο.»

Τὸ τραῖνο ἐξεκίνησε τὴν ὠρισμένην ὥραν, τὸ δὲ φίλημα ἐκείνου μου δίδει θάρρος καὶ μὲ προφυλάττει ἐδῶ εἰς τὰ ξένα...

*Ἐυαίσθητος Βράχος*

“ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ;”

Βασιλεὺς τις συνέθεσε ποτε ποιήματα. Θέλων δὲ νὰ ἴδῃ ἐν εἰνέ ὥρατον, προσεκάλεσεν ὅλους τοὺς λογιούς διὰ νὰ λάβῃ τὴν γνώμην των. Τὸ ἤκουσαν, καὶ πάντες ὁμοῦ τῷ εἶπον, κολαζόντες αὐτόν, ὅτι εἶνε ἔξοχον. Μεταξὺ τῶν λογίων ὁμοῦ ἦτο καὶ τις φύσει φιλαλήθης, ὁ ὅποιος βλέπων ὅτι πραγματικῶς τὸ ποιήματα δὲν ἦξιζε τίποτε, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι οἱ σίχοι του ἦσαν λανθασμένοι.

Ὁ Βασιλεὺς, θυμωθεὶς, διέταξεν ὡς συλλάβουσαν αὐτόν καὶ φυλακίσουσαν διὰ τὴν ἀυθάδειάν του. Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐκλυθῇ καὶ ἄλλως, ὁ Βασιλεὺς συνέθεσεν ἕτερον ποιήματα, οὐχὶ ὁμοῦ καλῶτερον τοῦ πρώτου, προσεκάλεσε δὲ καὶ πάλιν τοὺς κολακαστοὺς λογίους, οἱ ὅποιοι τὸ ἤκουσαν θαυμάσιον.

Τότε ὁ βασιλεὺς, πεπεισμένος πλέον διὰ τὴν ὠραιότητα τοῦ ποιήματός του, διέταξε νὰ τῷ φέρουσαν καὶ τὸν αὐθάδη ἐκείνον· ὅταν δὲ παρουσίασθῃ ἐνώπιόν του, ἤρχισεν νὰ τῷ ἀναγινώσκῃ τὸ ποιήματά του μεγαλοφώνως. Κατόπιν τούτου ἠρώτησεν ἐὰν τοῦ

ἤροσεν. Ἄλλ' ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ὁ φιλαλήθης λόγιος ἔσπευγε νὰ νύκτα καὶ ἐφύγεν. Ὁ Βασιλεὺς ἐκπληκτος τοῦ ἐφύγεως:

— Πού πηγαίνεις;  
— Ὅπως δὲ ἀπῆντησεν ἀφελέστατα:  
— Στὴ φυλακὴ!  
— Διατί;  
— Διότι θὰ σοῦ εἶπῶ πάλιν τὰ ἴδια καὶ ξεύρω ὅτι θὰ μὲ στελλῆς· λοιπὸν πηγαῖω μόνος μου πρὶν μου τὸ εἶπῆς!

*Γενναῖος Στρατηλάτης*

### Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἡ θάλασσα! Παντοῦ ἐκίνηθ'...  
Μὲ τοὺς ἀφρούς, τὰ βογγητὰ της,  
Μὲ τὴν γαλάζια της γαλήνη,  
Παντοῦ ἀπλώνει τὰ νερά της...

Ὁ! ἡ φωνὴ της σὰν ἀρχὴν...  
Πόσες φορές εἶνε τὰ κροακίλια,  
Μονάχος ἔχω σταματήσει  
Νὰ τὴν ἀκούσω πάλι, πάλι...

Εἶν' ἡ φωνὴ πού ξελαγαῖζει,  
Πού βγαίνει ἀπ' τὴν θάλασσα χλοή,  
Πότε τραγοῦδι ἀγριο μοιάζει,  
Πότε μεγάλο μοιρολόδι.

Κόματα, κόματα ἀφροισμένα,  
Γιὰ δὲς τα, δὲς τα πὼς κυλοῦν...  
Ἐρχονται, σπάνιον μανιασμένα,  
Καὶ πῶς ἕτερα γυροῦν...

Ἡ θάλασσα μὲ τὰ κροακίλια,  
Τοὺς κόλπους καὶ τῆς προκυμαίας  
Μὲ τὰ κροακίλια, τὰ κανάλια  
Καὶ μὲ τῆς πόλεως τῆς ὡραίας.

Ἀντὶ πού ἀγρια, ἀφροισμένη  
Κάθε καρὰβὶ τὸ βουλιάζει.  
Κ' ἕτερα τίποτε ἢ καίμην  
Δὲν ἐξέρι.— Θέε μου, πὼς ἀλλάζει!

Κι' ὅμως, καὶ μὲ σ' τὴν τρικυμία,  
Κι' ἡ τρικυμία δὲν πάσχει,  
Μὲ ὅλη της τὴν ἀσπασία,  
Μ' ἀρούσι ἢ θάλασσα, μ' ἀρούσι...

*Κῦμα*

AN...

Χθὲς ἤλθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ μία φίλη μου.

— Ἐξέραι, τῆς λέγω, ἐνεγράμην εἰς τὴν Διάπλασιν καὶ μάλιστα ἐπῆρα καὶ ψευδώνυμον.

— Ἄ! μὴ, μού λέγει, ὡστε τώρα εἶσαι τελείως εὐτυχής;

— Πὼς αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Μὰ, δὲν ἔλεγες πέρυσι, 'στὸ σχολεῖο, πὼς μόνον ἡ Διάπλασις σοῦ λείπει διὰ νὰ εἶσαι εὐτυχιστάτη;

— Νά, ἀλλὰ τότε μού ἔλειπεν ἡ Διάπλασις, ἐνθ' μού λείπει τώρα τὸ σχολεῖον.

— Ἄ! ἔτσι; ὡστε ἀν' ἐπάγγελμα σχολεῖο;

— Ἄ! βέβαια, ἀν' ἐπάγγελμα. . . ἀλλὰ, βλέπεις, εἶνε ὦ 'στὴ μέση.

— Ἀλήθεια, ἐξάνει ἡ φίλη μου, τί εἶνε καὶ αὐτὸ τὸ 'ὦ... μὰ τόσο μικροῦταιν λέξι, μὲ δύο μόνον γράμματα, καὶ ὁμοῦ τὸ ὅλον πού παίζει 'στὴ ζωὴ μας!

*Ἑλληνικὴ Αἴγλη*

### ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ

Ἐνας πατέρας συνέβουλεσε τὸν υἱόν του νὰ ἐμπήγῃ ἕνα καρφί εἰς ἕνα στύλον, κάθε φορὰ πού θὰ ἔκαμνε ἕνα σφάλμα, καὶ νὰ ἀποσπᾷ ἕνα, κάθε φορὰν πού θὰ ἐπαγορεύετο τὸ σφάλμα του.

Μετὰ μερικά χρόνια ὁ στύλος ἦτο ὅλος γεμάτος καρφία.

Ὁ νεανίας ἀνήσχρησε διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν σφαλμάτων του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ βελτιώσῃ τὴν διαγωγὴν του.

Τὰ καρφία ἐχάθησαν ἕνα πρὸς ἕνα.

Τὴν ἡμέραν πού δὲν ἔμενεν εἰς τὸν στύλον παρὰ ἕνα μόνον καρφί, ὁ πατέρας ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱόν του καὶ ἐπήνεσε τὴν διαγωγὴν του· ἀλλ' ὁ νεανίας δὲν ἀπῆντησεν εἰς τὰς θωπείας του.

— Γιατί αὐτὴ ἡ μελαγχολία, παιδί μου; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατέρας. Ἐσο εὐθυμὸς ἀφοῦ τὰ καρφία ἐξηφανίσθησαν.

Ὁ νεανίας ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκύτταξε τὸν στύλον: «Ἀλήθεια, πατέρα, εἶπε· τὰ καρφία ἐχάθησαν, ἀλλὰ τὰ σημεῖα μένουσι ἀκόμη».

(Μετὰφράσις) *Εὐχέινουσιτία*

### ΤΟ ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Ἀνατολῆς ὑπῆρχον δύο παντοπωλεῖα. Τοῦ μὲν ἑνὸς ὁ ἰδιοκτήτης ἦτο Ἕλληνας, τοῦ δὲ ἄλλου Τοῦρκος, ὁ ὁποῖος εἶχε κεφάλαιον μόνον δέκα λιθρῶν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Τοῦρκοι, ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν μπουκοτάζ εἰς τὸν Ἕλληνα καὶ νὰ ἀγοράζουσαν μόνον ἀπὸ τὸν Τοῦρκον.

Τὴν ἐπείσειον ὅμως, εἰς ἐκ. τῶν προϋπόντων, φανατικῶς μπουκοτατζῆς, βλέπει τὸν Τοῦρκον παντοπωλὴν 'στὸ Ἑλληνικὸν παντοπωλεῖον, καὶ μὲ θυμὸν τὸν ἐρωτᾷ:

— Βρε σὺ, τί κάνεις ἐκεῖ;  
— Γίποτᾶ, Τσελεμπῆ, ἀγοράζω μὰ κάσα ζάχαρι, γιὰτὶ τελείωσεν ἡ δικὴ μου!.

*Πολικὸς Ἀστὴρ*

### ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅταν εἶπα εἰς τὴν Πιτῶν τοῦ Μιζαρίου, ὅτι θὰ βάλω εἰς τὴν Διάπλασιν, τὴν ἀνοήσιαν πού εἶπε, μού ἀπεκρίθη:

— Καλὰ πού μου τῶπες. Μόλις θὰ ἐλθῃ, θὰ πάρω ἕνα μολύβι καὶ θὰ τὸ σβῶσω!.

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφελούς Ἐανθοῦλας*

\*\*\*

Ὁ Φάων βλέπει ἕνα κομμάτι 'στὰ Νέα καὶ Περιέρρα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου, μὲ τὴν υπογραφήν: Ἑλληνικὸς Στρατός. Καὶ σκέπτεται:

«— Μωρὲ δρεῖ πὸχχανε νὰ σκοτώνωνται καὶ νὰ στέλνον καὶ αἰνίγματα!»

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα*

## Ο ΙΔ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΜΕΝΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου ε. ἔ.



Ὅπως σᾶς εἶπα εἰς προηγουμένον φυλλάδιον, σήμερον στέλλω εἰς ὅλους σας, παλαιούς καὶ νέους μου φίλους, τοὺς δρους τοῦ ΙΔ' Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος. Θὰ τοὺς εὖρετε τυπωμένους εἰς χωριστὸν χαρτί, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ φυλλάδιον, μαζί μὲ μίαν ἀγγελίαν πρὸς ἐγγραφῆν νέων συνδρομητῶν.

Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη, ἀγαπητοὶ μου, νὰ καταβληθῇ ἐκ μέρους σας μία ὅλος ἰδιαίτερα προσπάθεια, διὰ ναυξήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν. Καθένας σας καὶ καθεμία σας, πρέπει νὰ ἐγγράψῃ τουλάχιστον ἄλλον ἕνα. Διότι τὰ ἔξοδα τῆς Διαπλάσεως ἠξήθησαν τώρα μὲ τὴν ἀπεργίαν τῶν τυπογραφῶν. Ὅπως σᾶς ἐξήγησα καὶ προχθὲς, εἰς τὸ ἔξης θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ πληρώσω περισσότερο εἰς τὸ τυπογραφεῖον. Καὶ ἐκ τούτου ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμὸς μου θὰ ἐπιβαρύνεται μὲ δύο ὡς τρεῖς χιλιάδας δραχμῶν ἐπιπλέον.

Γνωρίζετε, ὅτι ἡ Διάπλασις δὲν εἶνε πλοῦσια. Ὅλος τῆς ὁ πλοῦτος, ὅλος τῆς ὁ θησαυρὸς, εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν Ἑλληνοπαίδων. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ θὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὴν παρούσαν δυσχέρειαν. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὅλοι καὶ ὅλαι θὰ ἐνεργήσετε μὲ μέγαν ζῆλον νὰ ἐγγράψετε νέους συνδρομητᾶς, καὶ ὅτι μὲ τὴν ἐνεργεσίαν αὐτήν, πού θὰ σᾶς τὴν ὑπαγορεύῃ ἡ ἀγάπη σας, τὰ ἔξοδα τῆς Διαπλάσεως θαυξήσουν ὀλίγον, ὡστε νὰ καλυφθοῦν τὰ παραπάνιστα ἔξοδα καὶ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἰσοζύγιον.

Καὶ διὰ νὰ σᾶς εὐκολύνω περισσότερο εἰς τὸ ἔργον τοῦ Ξεσπαθώματος, ἀπεφάσισα νὰ παραχωρήσω ἐν π ρ ο ν ὁ μ ι ο ν καὶ εἰς τοὺς Ξεσπαθώνοντας καὶ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφομένους συνδρομητᾶς. Ἀδηλῶδ' τὸ ἔξης: Ὅλοι ὅσοι θὰ ἐγγράψουν ἕνα ἢ περισσότερους νέους συνδρομητᾶς, καὶ ὅλοι ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν διὰ Ξεσπαθώματος ἀπὸ σήμερον μ ε χ ρ ι τ ῆς 31 Μαΐου ε. ἔ. εἰμποροῦν νὰγοράσουσαν μὲ ἔκπτωσης μερικὸς τόμους «Διαπλάσεως».

Οὕτω, τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905, ὅλους μαζί, ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, δικαιούται νὰ τὸν ἀγοράσουσαν μόνον ἀντὶ δραχ. 4 (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7,) τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, δικαιούται νὰ τὸν ἀγοράσουσαν μόνον ἀντὶ δραχ. 4.50 (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ. 7.50).

Αἱ ἀνω τιμὰ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ δὲ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουσαν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ καὶ δραχ. 1.20 οἱ ἐν τῷ ἔσωτερικῷ.

Τὸ προνόμιον τοῦτο, ἐπαναλαμβάνω ἰσχύει ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Μαΐου ε. ἔ. μόνον.

Νομίζω, ὅτι δὲν χρειάζεται ἄλλη προτροπὴ. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περιστάσειν, ὅπως πάντοτε, θὰ κάμετε προθύμως τὸ χρέος σας, συλλογιζόμενοι, ὅτι δὲν θάνακουρίζετε μόνον τὴν «Διάπλασιν», ἀλλὰ θὰ εὐεργετήσετε καὶ τοὺς φίλους σας, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ συστήσετε τὸ περιοδικὸν τοῦτο. Ὅλοι τῶνόντι, ὅσοι ἐγγράφονται εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ Ξεσπαθώματος, αἰσθάνονται κατόπιν τὴν ζωηροτέραν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τοὺς προέτρψαν νὰ ἐγγραφοῦσαν.

*Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ*

### ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπίδου  
τὴν 27ην Φεβρουαρίου 1914.

**ΚΑΙ τὸ φύλλον τοῦτο, μολοῦντὶ φέρει ἡμερομηνίαν 15 Φεβρουαρίου, ἕνεκα τῆς ἀπεργίας τῶν τυπογραφῶν, στοιχειοθετεῖται μολίς σήμερον, 27 Φεβρουαρίου. Ἐπομένως εἰς τὴν σημερινὴν ἀλληλογραφίαν ἀπαντᾷ καὶ εἰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Φεβρουαρίου.**

«Εἶμαι ἔξω φρενῶν! μού γράφει ὁ Φάων,—καὶ πιστεύω νὰ γνωρίζῃς τὸ διατί. Νὰ εἶχα ἕνα ἀπεργῶν τυπογραφῶν 'στὰ χέρια μου, θὰ τὸν ἔπνεγα.» (Ἄμ' ἂν σ' ἐπνεγε ἐκεῖνος;...) «Σὲ βεβαίω ὅτι αἱ δύο αὐτὰ ἔξοδα μὰδες ἐπέρασαν πολλὰ σφαλᾶ... Ἄχ, πόσον βιάζομαι νὰ ἀναρχίσῃ ἡ ἔκδοσις σου!...» Ὑποθέτω, ὅτι αἱ ὀλίγαι αὐτὰ γραμματὰ δριμυθενῶν ὄλων τῶν φίλων μου τὰ αἰσθήματα,—ἐκτός ἀπὸ τὸ πνίξιμον τῶν ἀπεργῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀπῆρξαν βέβαια διὰ νὰ στερηθῆτε σεις τρεῖς ἑβδομάδας τὴν «Διάπλασιν» σας...

Χαίρω πού ἔγινες καλά, Τζοκόνδα, καὶ ἐπιβίω τὸ μεγάλο σου γράμμα νὰ ἔχῃ καὶ συνέχισιν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ κολα-

κευτικά πού γράφεις. Νά, ἐνθυμοῦμαι καλῶς τὴν παλαιάν μου φίλην Δευκὴν Ἀκαμάου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τῆς πῆς πολλὰ χαιρετίσματα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νίκη, ἡ ὁποία ἐξεσπάθωσε, μού γράφει τὰ ἔξης περὶ τοῦ νέου μας φίλου: «Εἶνε παιδί μικρῆς ἡλικίας, τὸ ἴδιον εἶχε μεγάλην μαγίαν μὲ αὐτὰ τὰ ἀστυνομικὰ μυστηριώματα, Νάτ Πιγκερτων κτλ. Ἀλλὰ ἐγὼ κατάρθωσα μ' ἐπιμονὴν καὶ ὑπαρῶν νὰ τὸν ἀποσπᾶσω ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐλκενᾶ βιβλία πού καταστρέφουσαν τὰ παιδιά. Ὁ πατέρας του μ' εὐχαριστεῖ ἐκ τῶν προτέρων πού τὸν ἔσωσα.— Ἐγὼ, μού λέγει,— δὲν κατάρθωσα νὰ τὸν πείσω μὲ τὰς πλέον θερμὰς συμβουλὰς μου, καὶ σὺ, μ' ἕνα φυλλάδιον πού τοῦ ἔστειλεις ὡς δαίγμα, τὸν καταμάχουσαι». Δὲν σᾶς τὸ λέγω, ὅτι τὸ Ξεσπαθῶμα εἶνε εὐεργέτημα;

### ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΟΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,



ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΣΑΜΑΡΑΣ

ἐν Σάμῳ

βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ* εἰς τὸν 137ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

(Ὅτε Διάπλασιν 1913, σελ. 408)

Καὶ νὰ πὼς εὐγνωμοῦναι οἱ δὲ αὐτοῦ ἐγγραφομένοι: «Σοῦ στέλλω ἕνα ποιηματάκι διὰ τὴν Σ.Δ.Σ.—μὸς γράφει ἡ Τρικυμιώδης Θάλασσα—λέγεται Ἡλιοβόλιμα καὶ τὸ πῶχ ἀπερρωμένο 'στὴ Βαλκανικὴ Συμμαχία ὡς φόρον εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐτυχία πού μού ἐπροξένησε μὲ τὸ νὰ μὲ κάμη συνδρομή-τριᾶ σου.»

Καὶ ὅσα, Ἀσπρο Κοράκι, σ' εὐχαριστῶ—ἀν καὶ ἀργά,—γιὰ τὸ Ξεσπαθῶμα. Ἀποῦμαι ὁμοῦ πού δὲν εἰμπορῶ νὰ χρησιμοποήσω τὰς Μαγικὰς Εἰκόνας σου, διότι εἶνε ἀκόμη ἀτεχνοί. Καταγίνωσκαι καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ συνηθίσῃς. Ἐλαβὸν καὶ τὸ δεύτερον γράμμα σου. Μὲ τὰ 10 φρ. τῆς ἐπιταγῆς σου ἐνέγραψα τὸν Λ. Α.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ φράσιον σου γράμμα, Φουξία. Χαιρετίσματα καὶ 'στὰς «τρεῖς». Ὁ Φαιδρός Ἀδάμης ἔχει καιρὸν νὰ μού στείλῃ διήγημα ἀπὸ τὰς ὁμοῦ πού δὲν μὲ ἔστειλες εἰς τὴν Διάπλασιν, τὰ ἐμάξισεν ὅλα εἰς ἕνα βιβλίον (μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἀδάμης), τὸ ἴδιον ἐξέδωκε διὰ τὰ παιδιά ὁ ἐδῶ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὅμιλος».

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν ψυχρὰν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ του Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

**ΣΥΝΔΡΟΜΟΝ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ**

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαν . . . . . 8,- Ἔτησίαν . . . . . 10,-  
Ἑξαμήνου . . . . . 4,50 Ἑξαμήνου . . . . . 5,50  
Τετμήνου . . . . . 2,50 Τετμήνου . . . . . 3,-

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ**

ΙΑΡΧΥΟΝ Τῶ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20**  
Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσῶτερ. Λ. 10. Ἐσῶτερ. Λ. 15  
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου  
τιμῶνται ἕκαστον λει. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ  
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

**Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 12**

Περίοδος Β' — Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Φεβρουαρίου 1914

Ἔτος 36ον. — Ἀριθ. 12

### ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤῆ

**Πρόσωπα :**  
ΠΕΤΡΑΚΗΣ, δέκα ἐτῶν.  
ΛΙΝΟΥΛΑ, ἐννέα ἐτῶν, ἀδελφὴ του.  
Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, εἰκοσι τριῶν ἐτῶν.  
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ὀκτώ ἐτῶν. [Ἡ ΜΑΡΟΥΛΑ, διότι ὁ ὄσλος ἀπὸς εἰμπορεῖ νὰ παιχθῆ καὶ ἀπὸ κορίτσι.]

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Λινοῦλας. Εἰς τὸ βάθος παραθύρον. Ἀριστερά, μιά τουαλέτα με διάφορα δοχεῖα καὶ μπουκαλάκια. Δεξιά, θύρα. Ἐμπρός, καὶ λιγάκι πλαγίως ἓνα θρανίον.

#### ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ ΛΙΝΟΥΛΑ, ἔπιτα ΠΕΤΡΑΚΗΣ

[Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ ἀλλαία, ἡ Λινοῦλα εἶνε ξαπλωμένη εἰς τὸ θρανίον, μ' ἓνα μαξιλάρι κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Φορετὶ μπρούλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ παντοφλάς.]

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ**, προβάλλων τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν θύραν : — Μπορῶ νά λθω μέσα, Λινοῦλα ;

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Ἐλα, Πετράκη... στενωχωριέμαι ἐλομόναχη. [Ὁ Πετράκης εἰσέρχεται.] Ὁ γιατρός εἶπε νὰ σηκωθῶ :



Ἡθελε νὰ μου ἀνοίξῃ τὸ στόμα μ' ἓνα πιόνιον... (Σελ. 94, στ. α')

ἡ μαμμὰ ὅμως θέλει νὰ μείνω καὶ σήμερα πλαγιασμένη. Ναι, μὰ ἀδριο, ἀδριό... (κουνά ζαρηὰ τὰ πόδια της.) τοῦ δίνω ἀπὸ δώπερα! [Ἐξαφνὰ με μορφασμοῦ πόνου:] Ἄι!.. ἀκόμη πονώ!.. Τὸ ξέρεις πὼς ὁ γιατρός ἤλθε τέσσερες φορές ;... Μάλιστα, τέσσερες φορές... Τώρα, ἀν μοῦ τύχῃ κανένας ἄρρωστος, ἐσὺ παραδείγματος χάρι, θά ξέρω πολὺ καλὰ νὰ σὲ γιατρέψω. Νά, θὰ σοῦ ζουλώ τὴν κοιλιὰ, θὰ σὲ κουνῶ δεξιὰ, ἀριστερὰ, θὰ σοῦ κτυπῶ τὰ πλευρὰ, θὰ σοῦ βάζω τὸ δακτυλο...

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ**, λιγάκι φοβισμένος : — Στάσου ντέ ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄρρωστος, Λινοῦλα, δὲν εἶμαι καθόλου ἄρρωστος!

**ΛΙΝΟΥΛΑ**, ἐξακολουθεῖ : — Θὰ σοῦ βγάλω ἔξω τὴ γλώσσα καὶ θὰ τὴν κυττάζω. Ὁ γιατρός, ἐμένα, μ' ἔκανε νὰ τὴ βγάλω ὀλη τὴν ὥρα.

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Μὰ κ' ἐγὼ, τότε ποῦ εἶχα τὴ γαστρική, τὴν ἐδγαζα τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα!

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Ἐγὼ πέντε !

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Ἄ, στάσου, τώρα τὸ θυμήθηκα : Ἐγὼ τὴν ἐδγαζα ὀκτώ.

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Ἐγὼ λοιπόν, δέκα !

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Ὄ, φέμματα !

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Ἐσὺ εἶπες φέμματα... Ἄμὴ τὸ σφυγμό ;... Ἐρεῖς πὼςες φορές τὴν ἡμέρα, ὁ γιατρός κ' ἡ μαμμὰ ἐπιαναν τὸ σφυγμό μου ; τουλάχιστον ὀκτώ!

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Ἐμένα, τότε ποῦ εἶχα τὴ γαστρική; μοῦ τὸν ἐπιαναν τουλάχιστον δώδεκα !

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Τι ; ὀκτώ εἶπα... δεκαπέντε ἔπρεπε νὰ πῶ !

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Τι ; δῶδεκα εἶπα ;... εἴκοσι ἔπρεπε νὰ πῶ !



**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Ὄ, φέμματα !..

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Ἐσὺ εἶπες φέμματα !..

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Τελοςπάντων, ἡμουν ἄρρωστη βαρεία... αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια.

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Ἄ, ὄχι ! ἐγὼ ἡμουν πολὺ-πολὺ πιὸ βαρεία. Γιατί ἐσὺ, ἀδελφούλη μου, τί εἶχες ;...

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Δυσπεψία.

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Ἐγὼ ὅμως γαστρική. Συγκρίνεται τώρα ἡ δυσπεψία σου με τὴ γαστρική μου; Ἡ γαστρική, κυρία μου, εἶνε ἄλλο πράμμα, πολὺ σοβαρό!

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Μὲ συγχωρεῖς, κύριε! ἡ δυσπεψία μου ἦταν πιὸ σοβαρὴ! Ἐκινδύνεψα νὰ πάθω ἔμφραξι. Ἔτσι τῶπε ὁ γιατρός.

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Ἄμὴ ὁ κοκκίτης μου; Ἐξέχασες τὸν κοκκίτη μου; Νά, ἄρρώστεια μὴ φορὰ!

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Μπα! ἐγὼ ἐδγαλα ἱλαρά, ποῦ εἶνε πολὺ χειρότερο!..

**ΠΕΤΡΑΚΗΣ** : — Μὲ τὴν ἱλαρὰ δὲν πνίγεται κανεὶς ἀπὸ τὸν βήχα.

**ΛΙΝΟΥΛΑ** : — Καὶ με τὸν κοκκίτη δὲν καίγεται κανεὶς ἀπὸ τὸν πυρετό! Ἐγὼ εἶχα τότε πυρετό σαράντα καὶ ἐπτὰ.

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητηρία μου, Γαλήνη, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυκαταπημένου σου πατέρα, τοῦ πράγματι λαμπροῦ καὶ πολυτίμου αὐτοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ξέρεις πόσον με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου! Προπάντων ἐκεῖ τοῦ λές: «Τὸ τελευταῖο Του δῶρο σὲ μέγα ἦτο ἡ ἐτήσια συνδρομὴ σου. Ἄχ, χρυσὴ μου Πατέρα, γὰ ὅλα ἐφρόντισες... Φαντασθῆτε, καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ συστημένου ποῦ σὰς ἔστειλα, μὰζὶ τὴν ἐκάναμε. Ποῦ γὰ τὸ υπέθετα, ὅτι ὅταν θὰ ἐλάμβανα τὴν ἀπόδειξιν, δὲν θὰ ἔπληρξε πλεόν!..» Πόσο συμμερίζομαι τὴν θλίψιν σου, ἀγαπητὴ μου, καὶ πόσον παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ σὲ παραγορήσῃ!..

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου καὶ τὰς ὀρατὰς ἐπιστολάς ποῦ μοῦ ἔστειλαν οἱ ἐξῆς: Ὁ Νικητῆς, Κόρη τοῦ Βορρά, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, (σὰν τὰ χιόνια!) Ἑλληρικὴ Ἰδεώδης, Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου (ποῦ τὸν ξαναβλέπω με μεγάλην χαρὰν,) καὶ Νισίη. Ἀλλὰ δὲν περισσεύει τόπος δι' ἄλληλιν ἀπάντησιν ἐδῶ.

ΔΙΑ ΤὴΝ Σ. Σ. Σ.

**Ἐγκρίνονται:** Τρία ποιήματα τοῦ Τέλλου Ἄγρα. — Αἰάφορα τοῦ Ταταλιανοῦ, τοῦ Χάρου, τοῦ Δοξαμένου Ρήγου, τοῦ Ἐδαιοδήτου Βράχου. — Τὰ Παθήματα τῆς Νησιωτοπορίας. — Ὁ Σαλεπτοσῆς τοῦ Ἐφέδρου Μπιμπικίου (ἀλλὰ χωρὶς τὰ γαλλικά, τί χρειάζεται); — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

**Ἀπορρίπτονται:** «Ἡ μελαγχολία μου» (τὸ ὄφρος πολὺ ἀτημέλητον) — «Περιπέτειαι μᾶς εἰκόνας τοῦ Παπαγγῆ» (ἀναλόγως τοῦ θέματος, ἔπρεπε νὰ ἦτο συντομώτερον) — «Χριστούγεννα» (παράκαιρον) — «Ἡ δύσις τοῦ Ἥλιου» (κινῶν.)

#### ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

**Νέα ψευδώνυμα :** Φουζία, κ. Βιολέττα τῆς Πάριος, κ. Μαριασμαγνός Βασιληῆς, ἀ. (Κ. Κ.) Ἀπόγονος Ὀδυσσέως, ἀ. (Θ.Τ.) Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου, ἀ. (α) Ἐφεδρος Μαιμπίκος, ἀ. (Θ. Σ.) Νύμφη τοῦ Πόντου, κ. (Μ. Β.) Γλαῦκος ὁ Πατρὺς, (α) (Π.Μ.) Ροδιονί, κ. (Μ.Ν.) Ἑλληρικὸν Μεγαλιῶν, ἀ. (Β.Δ.) Μέγας Ναπολέων, ἀ. (Ν.Κ.) Αἰματόβρεκτος Κύκρος, ἀ. (Ι.Π.)

**Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων:** Ἀργάμπη, ἀ. Νεαρά Κοῆσσα, κ. Ζεφυρίτις, κ.

#### ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν:** ἡ Τριελλὴ Ναυτοπούλα (Ο) με Ἑλένη τοῦ Κιλκίς, Ἐδελβίτις, Μαργερίνη Ἀμιμουδιάν — ἡ Ἐρημίτις (Ο) με Ζηλιάρω, Τζοκόνδω, Ἀθήνη — ἡ Νεαρά Κοῆσσα (Ο) με Ἀδρόμητο Ἐδζωνάκι, Κοητινοπούλα, Γενναίωψυχον Ἑλληρίδα — ἡ Βουλγαρομάχος Ἑλλάς (Ο) με Ἐνδιουσιώδη Κυπριοπούλα, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Ἐβγενῆς Ἰδανικὸν, Πουπουλιάνω.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάξεται τοὺς φίλους τῆς: Τέλλου Ἄγραν (ἐκράτησα σημειώσιν καὶ εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ τρία πρωτοδημοσιευθῆ, θὰ βάλω τὴν ἀφιέρωσιν) Ἑλλάς-Χαίρε (εὐχαιριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμά ἔστειλά) Ὀμηρίδα (εὐχαιριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμά καὶ χαιρετῶ τὴν νέαν μας φίλην, ἡ ὅποια «θὰ δρῶσῃ καὶ θὰ διαπρέψῃ» ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπιστολήν σου καὶ μόλις ἐκκυρήσῃ, θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ) Αἰσθημα τῆς Πατρίδος (φυσικά, πρῶτα ἔ μεγαλειώτερος, καὶ ἔπειτα ὁ μικρότερος, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ ἐχῆς καὶ σὺ τὰ πρωτεῖα) θὰ σοῦ τὰ παραχωρήσῃ ὁ ἀδελφός σου, ἕμα ἡλιμιωθῆ) Χάρονα (βραβεῖα ἔστειλά) Ἦρονα τοῦ 1913 (ἐγέλασα με τὸ πάθημά σου) καὶ τί ὄρατα ποῦ τὸ ἐκθέσεις! Ἐδαισθητον Βράχον (νά, λοιπόν δὲν ἀπαντῶ

τίποτε... ἀλλὰ τί νόστιμο!) Τρικυμίων (ἄρα θέλῃς, καὶ τὸ ἐχῆς πάντοτε ὑπ' ὄψει σου, ἄρα ἡ γρηγόρα θὰ τὸ κατορθώσῃς) Ἡρωϊκὴν Σάμον (ὄρατοσῆτὴ τὴν περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς) Ταλαιπωρημένον Δωδεκανήσου (ἔχι, με συνέχειαν δὲν ἐπιτρέπεται στέλλε μου ὅμως μικρότερος) Ἐλ. Τζαβάρια (ἐνοῶθ' ὅτι διὰ σὲ εἶνε κάπως δύσκολον, ἀλλὰ μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη σου καὶ τὰ ὄρατα αὐτὰ δελτάρια ποῦ μοῦ στέλλεις) Νησιωτοπούλα (εἶχες πολὺ δίκην) σοῦ ζῆτεῖ συγγνώμην διὰ τὴν βραδυτέταν) Βουῖο τῆς Μαγαλιάσας (τύχη, τίποτε ἄλλο) Δοξασμένον Ρήγον (συνήθη ἐμπόδια, τὰ ὅποια θὰ ὑπερπήδησες εὐκόλως) Προσφιλῆ Ἀνάμνησον (θὰ εἶδες τώρα ὅτι ἔγραψα πολλὰ ἐτσι λοιπόν θὰ σὰς ἀφίνα;) Ἐνευτενῆν Ψυχὴν (με τὴν διέβθυνσιν ποῦ σοῦ στέλλεται τὸ φύλλον, θὰ σοῦ στέλλωνται καὶ τὰ Μ. Μ. διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἀλέως) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ἔστειλά) Τρυποκόρυθον (περιμένω) Ναυτάκι τῆς Δέσβου (δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω ἕνον φευδώνομον) τὸ «Ἀπροσδόκητον» εἶνε π.χ. τὸ ἐξῆς: «ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης φορεῖ τὸ μεγαλύτερον στέμμα;» ἀπάντησις «ὅποιος ἔχει τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.» Ἐρημίτιδα (ἔστειλά ἐκ νέου) Κατωούριες Δάφνες (χαίρω ποῦ ἐγενίνας καλά, γράφε μου) Ἐφεδρον Μαιμπίκιον, Μαμαρωμένον Βασιληῶν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

**Εἰς ὄσας** ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27ην Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

#### ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Δύσεων** Δεκεμβρίου-Μαρτίου  
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μεχρὶ τῆς 29ης Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

#### 108. Στοιχειόγραφος

Εἰς ἄσκησιν εὐχάριστον ἀν γράμμα προσαρτήσῃς, Ἐν λιπαρῶν τετραπόδων νὰ βόσκη θάπαντῆσῃς.

#### 109. Στοιχειοτονόγραφος

Ἄν Μι βάλῃς ἀντὶ Τῆ — δὲν σοῦ λέγω χωρατὰ — καὶ τὸν τόνον ἀν κινήσῃς χάνεις μὴ τροφὴ κοινὴ μέλος ὅμως θὰ φωνῆ σώματος, ποῦ θάπορήσῃς.

#### 110. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀποικίαν Γαλλικὴν ἀναγραμματιάζεις; Προσφιλή σου ὑπαρξιν τότε ἀντικρύσεις.

#### 111. Ἰσογράμματα

Κοινὸν ἐπιθετον τάρσεων κόν μου, Χρόνον διαίρεσις τοῦ θηλυκὸν μου.

#### 112. Γωνία

- + \* \* \* \* = Θηριον.
- \* + \* \* \* = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
- \* + \* \* \* = Θεὸς ἄρχαιος.
- \* + \* \* \* = Στρατηγὸς Ἀθηναίος.
- + \* \* \* \* = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστῆλη ὑπὸ του Στατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

#### 114-118. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκίσθησῃ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σερβία, πύργος, τάπης, δοκός, ἀκοή.  
Ἐστῆλη ὑπὸ του Ρεύματος του Βοσπόρου

#### 119. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα καὶ τὰ δευτέρα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν δύο νήσους τοῦ Αἰγαίου:

1, Μέλος τοῦ πτηνοῦ. 2, Ζῶον τετραπόδον. 3, Μέρος θαλάσσιον. 4, Ἐρπετόν. 5, Σύμβολον.

#### 120. Φωνηεντόλιπον

κ — πλλ — κ — λλ — λγ  
Ἐστῆλη ὑπὸ της Διαφροστεροῦς Σημιαίς

#### 121. Γρίφος

Μ Τ Τ Τ Τ  
ΤΑ Τ ΖΡ Τ  
Ζήτει Τ Τ Τ

#### ΔΥΣΕΙΣ

Ἐστῆλη ὑπὸ του Ἀστέρος τῆς Ἐλευθερίας

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 50

541. Νίσυρος (νι, Σῦρος). — 542. Τήνος-Ρήνος. — 543. Ἰάπων — ἵππων.

544. Σ Π Ε Τ Σ Α Ι — 545. ΔΙΑΚΟΣ

Π Δ Ω Μ (Τροιά, Βαρσία, Ε Δ Β Ε Τ Ι Α Ἐκαθῆ, ἀΚρίε, Τ Ε Η Δ Ἄνοιξις, Σκῦρος. Σ Ω Τ Η Ρ Ι Α 546. Γ Δ Η Α Ι Ι Ι Δ Λ Δ Μ Δ Ι Μ Α Λ Λ Ι Α Η Μ Ε Ρ Α Α Ρ Χ Η Α Η Ρ

#### ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

**ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 8ου ΦΥΛΛΟΥ**  
(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 81)

**ΑΘΗΝΩΝ:** Στέφ. Φρ. Φίλιππος, Μυρσίνη Ἀμπελοφορᾶβδη, Γαμπᾶν-Τιπτή, Ἥλιος Οἰκονόμου, Ν. Παπαδόπουλος, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Νικ. Σ. Κουτσοβέλης, Σταμ. Ι. Παπαδάκης, Κωνστ. Β. Καραβέλλος.

**ΑΔΕΣΑΝΔΡΕΙΑΣ:** Καλλιόπη Βασιλοπούλου.

**ΑΜΦΙΣΣΗΣ:** Χρ. Καρούσιος.

**ΑΡΓΟΥΣ:** Γ. Ε. Γκούφας.

**ΖΑΚΥΝΘΟΥ:** Ἄντ. Κ. Ρίσιος.

**ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ:** Χ. Γ. Λιαπάνης, Κλειὴ Παπαγεροπούλου.

**ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:** Ἄγαρ. Α. Δαλέγκας.

**ΙΘΑΚΗΣ:** Γ. Κ. Κολατῆς.

**ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ:** Κωνστ. Γ. Σταυριδῆς.

**ΚΟΡΙΝΘΟΥ:** Βασ. Ν. Δουδηκούμας.

**ΚΥΑΘΩΝΩΝ:** Αἰολεὺς.

**ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ:** Σοφία Σ. Νικολαίδου. Ἡὄς του 1913.

**ΛΑΡΙΣΣΗΣ:** Γ. Δ. Σηλυβεῖδης.

**ΜΕΣΣΗΝΗΣ:** Γεωργ. Ι. Κατσούλης (δις)

**ΠΑΤΡΩΝ:** Μεγάλη Ἑλλάς, Πατριὸν Ναυτοπούλα, Φουτανελλᾶς, Λέων Ἀρ. Μεσσηνήτης.

**ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Κ. Π. Νικολόπουλος, Γ. Π. Τσουπασσιάδης.

**ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ:** Βασίλισσα τῆς Κύπρου.

**ΣΜΥΡΝΗΣ:** Χ. Ἀγγελωμάτης.

**ΥΔΡΑΣ:** Πάνος Ι. Παντελάκης.

**ΧΑΛΚΙΔΟΣ:** Παρρασκευὴ Ι. Μακρῆ.

#### ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδόντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομίαν καὶ ἐκηροῦν ὁ ἐν Σμύρνη Χ. ΑΥΓΕΛΟΜΑΤΗΣ, ὁ ὅποιος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου, παρακαλεῖται δὲ νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διέβθυνσιν του.

Πλεονάζουν λεπτὰ 50 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν.